Dědic

Host

Od autorky bestselleru *Jiskra v popelu*

SABAA TAHIROVÁ

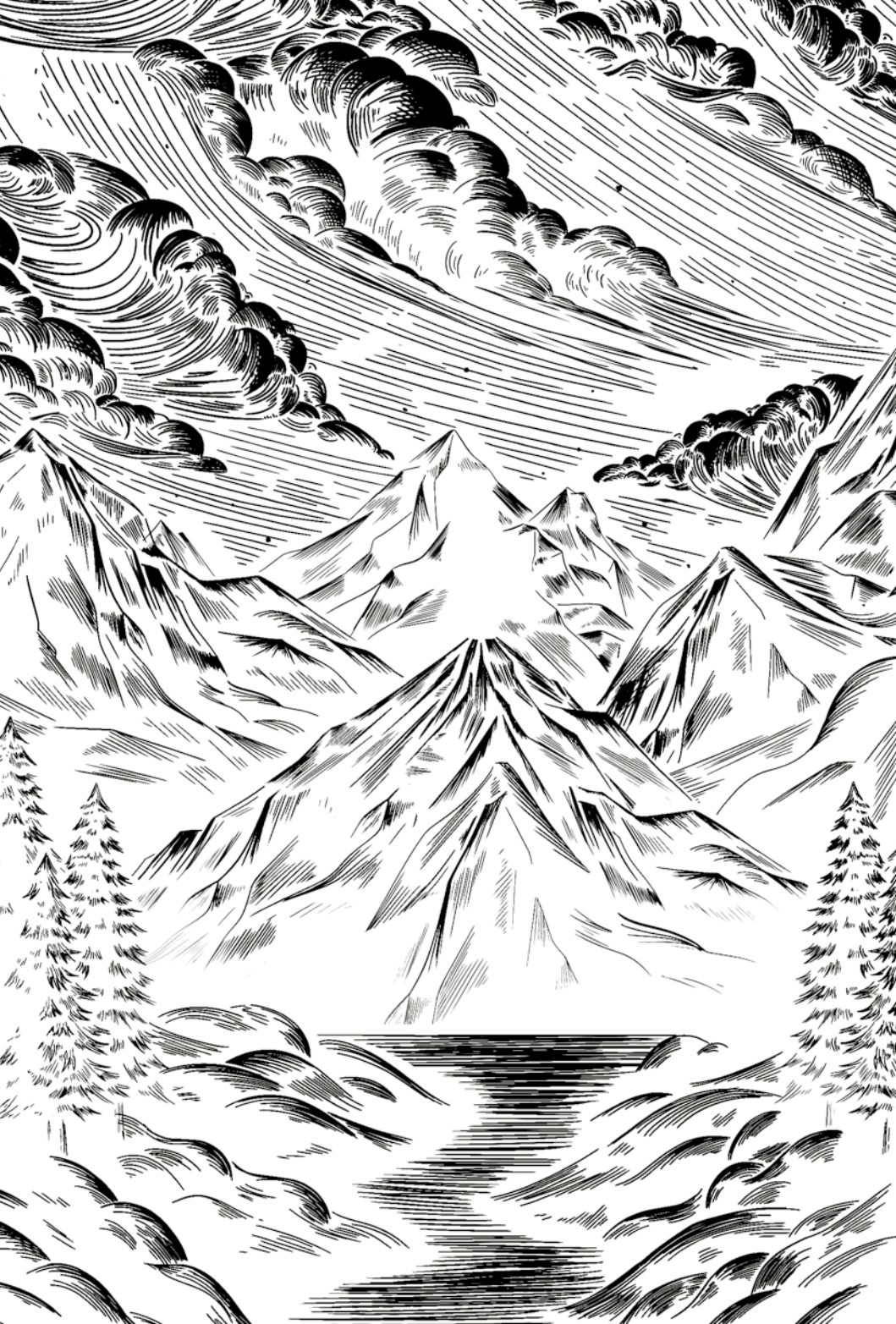

DĚDIC
SABAA TAHIROVÁ

Dědic

Přeložila
Anna Formánková
BRNO 2025

SABAA
TAHIROVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

HEIR
Copyright © 2024 by Sabaa Tahir
Cover art © 2024 by Micaela Alcaino
Cover design by Kristin Boyle
Map design by Sabaa Tahir
Map illustration © 2024 by Francesca Baerald
Translation © Anna Formánková, 2025
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2837-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2836-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-2838-7 (MobiPocket)

Cathy Yardleyové, která se se mnou brodí mými nápady už deset let. Tvoje trpělivost a láska jsou opravdový dar. Děkuju ti za to, jak mi neustále připomínáš, že mám světu co říct.

A Sami, mému vlastnímu chlupatému světlu Eärendilovy hvězdy.

ČÁST PRVNÍ

Pád

◆◆◆

1.
AÍZ

Kegar, Jižní kontinent

Aíz si přála, aby ke svým nepřátelům nechovala tak silnou nenávist, jelikož nad ní kvůli tomu měli moc. Ale byla dítětem stoky a v kegarijských stokách vyrůstaly otrlé, zahořklé bytosti připravené někoho pobodat, zradit anebo zmizet ve stínech – přišlo na to, co bylo v tu chvíli zapotřebí.

Ovšem čeho se ve stokách nedostávalo, bylo štěstí. To mohla komukoli přinést jenom božská bytost.

A tak se Aíz s blížícím se svítáním plížila pod dřevěnými trámy tiché klášterní chodby na kamenné nádvoří. Boty s tenkou podrážkou a otrhaná sukně ji sotva ochránily před mohutnou vrstvou sněhu, která přes noc napadla. I přesto se statečně brodila vpřed a křivila tvář vstříc kousavému větru, jenž se řítil dolů z vrcholků hor a pral se s ní o každý nádech. Možná že ji připraví taky o ten vztek. Zrovna dnes potřebovala čistou hlavu.

Protože dnes měla Aíz bet-Dafra spáchat svou první vraždu.

Sirotci z kláštera i duchovní, kteří se o ně starali, pořád ještě spali. Vyučování začínalo až po východu slunce. Kegar – přelidněné město se čtvrt milionem obyvatel – za klášterními zdmi byl docela tichý. Aíz šla sama, společnost jí dělal pouze hněv, který se v ní vzedmul při pohledu na zčernalé kusy dřeva na druhém konci nádvoří. Trosky bývalého křídla pro sirotky se nezměnily ani deset let poté, co celý trakt do základů vyhořel.

Ucítila tlak na hrudi. Slyšela výkřiky dětí, které tu zahynuly. Zabořila si nehty do stehna, do prohlubně na kůži pod záplatovanou sukní. Svoje jizvy povětšinou ignorovala, ale někdy pořád ještě pálily.

Ten tvůj vztek bude jednou tvoje smrt, to jí už před lety řekl Cero, její nejdávnější přítel. Viděl ji ztratit hlavu už tolikrát, že si ani nemohl myslet nic jiného. *Musíš ho ovládnout. Získej, co potřebuješ. Na zbytek zapomeň.*

Potřebovala se pomstít. Učinit spravedlnosti zadost. Potřebovala, aby její plán fungoval.

Aíz se zastavila před sochou uprostřed nádvoří: postava ženy v róbě se zvonovými rukávy, hledící k horám. Měla propadlé kamenné tváře, tenké rty a výrazné obočí, vlasy sčesané z vysokého čela. Její hlavu zdobila koruna s vytesaným planoucím půlsluncem. Aíz si ráda představovala, že socha má stejně hnědé vlasy a světlé oči jako ona sama.

Tato žena měla mnoho jmen. Nádoba našeho Pramene. První královna Příchodu. Ale tady v daferském slumu, kde tolik dětí osiřelo kvůli verbování do armády, nemocem a hladu, se jí říkalo Matka Div.

Štítek na podstavci byl ošlehaný větrem a samá rýha, ale Aíz se ta slova naučila už jako dítě: *Požehnaná buď, Div, Spasitelko Kegaru, jež jsi zavedla náš lid do bezpečí těchto hor, poté co naši vlast za mořem zachvátila obrovská pohroma.*

„Matko Div, vyslyš mě." Aíz zbožně sepjala ruce. „Nedovol, abych selhala, čekala jsem až příliš dlouho. Jestli mám skončit ve vězení nebo na mučidlech, tak ať. Jestli mám zemřít, bude to tvá vůle. Ale nejdřív musím uspět."

Aíz věděla, že je trochu podivné žádat patronku světla a laskavosti o požehnání k vraždě. Ale Matka Div také milovala sirotky. Jistě by si přála, aby se ti, kteří zemřeli v plamenech, dočkali pomsty. Tím si Aíz byla jistá.

Na nebi nad ní proplulo Plavidlo, po nádvoří přeběhl jeho stín, jako by tudy proletěl obrovský pták, a poté zamířilo na sever. Tiral

bet-Hiwa, urozený velitel vzdušných sil, posílá nad slumy letecké hlídky, aby připomněl Bahňákům, kteří tam žijí, že jsou neustále pod dohledem. A taky to byl jistý příslib, že když budou mít štěstí, budou se moct i oni přidat k těm nahoře. Aíz stroj dlouho pozorovala a pak nadskočila, protože za sebou uslyšela kroky.

Sněhem se brodila sestra Noa a táhla za sebou roztřepenou vlněnou suknici. „Světlo hor, maličká," pozdravila stařena Aíz.

„Nechť nás dovede na věčnost," odpověděla dívka.

Sestra Noa pozvedla hnědou vrásčitou ruku k čelu sochy Matky Div a potom Aíz uvázala kolem krku svoji šálu, aniž brala na vědomí dívčiny námitky.

„Ty budeš pracovat mezi Plavidly," pronesla Noa. „A já tu budu mezitím zahálet."

„A taky pít čaj a jíst sušenky," pokračovala Aíz, přestože na obojí byl klášter příliš chudý. „A celý den sekýrovat sluhy."

Noa se při těch lživých slovech usmála a v tmavých očích se jí ve světle blednoucích sněhových mraků zablýsklo. Jako duchovní v největším klášteře daferského slumu byla na nohou od rána do večera a sama nebyla ničím víc než služkou – dohlížela na výuku, zajišťovala chod všech kuchyní a hlídala, aby bylo postaráno o každého, kdo přišel do kláštera pro pomoc. A celou tu dobu se bez nejmenších pochybností třásla zimou.

Noa uhladila Aíz vlasy touž rukou, kterou jí uštědřila políček, když kradla dřištálky, a kterou ji objímala, zatímco dívka naříkala nad ztrátou matky. Už tehdy Aíz připadala stará. Teď byla zkroucená a vrásčitá jako trnová borovice.

Sestra se na Aíz zahleděla. „Něco tě trápí, moje milá? Pověz mi o svém snu."

„Sním o jaře v Kegaru." Když Aíz uslyšela známou otázku, usmála se. „A o břiše plném rybího kari."

„Nechť ti Matka Div ten sen splní," odpověděla sestra Noa. „Už vychází slunce, pospěš si na vzletovou plochu. Pokud se svezeš s Cerem, budeš tam včas a nevysloužíš si výprask od letmistrů."

Noa kývla směrem ke klášterní bráně. Za ní v chladném vzduchu podupával kopyty kůň a vedle zvířete stejně netrpělivě kroužila mužská postava. Cero.

Klid, který do dívčina srdce vnesl dotyk Noiny ruky, v ten okamžik vyprchal a nahradila ho vzpomínka: noc před půlrokem, těsně předtím, než oznámili, kteří adepti se stanou piloty. Aíz byla s Cerem na ubikaci a společně vyčkávali, jestli je vyberou do elitní eskadry Plavidel. Aíz přecházela od lůžka k oknu a zase zpátky, nedokázala ani na okamžik posedět, dokud ji Cero nevzal za ruku. Ten dotyk přinesl jiskru, polibek, zmatení následované rozkoší, smíchem a nadějí.

A druhý den ráno se Cero stal pilotem a z Aíz nebylo nic.

„Nechápu, proč tady pořád ještě bydlí," prohlásila Aíz. „Zabírá postel jiným. Ujídá z našeho jídla. Mohl by žít s ostatními piloty."

„Je tady v klášteře doma," opáčila sestra Noa. „Ty jsi jeho doma. Netrestej ho za to, že se z vůle Matky Div stal pilotem právě on. A teď si pospěš, moje milá."

Aíz pečlivě omotala šálu kolem krátkých bílých kadeří sestry Noy. Potřebovala ji víc než ona. „Běžte se schovat do tepla, sestro. Ještě si na chvíli prohřejte kosti."

Noa se odšourala pryč a Aíz si změřila Cera, jenž stále ještě čekal za klášterní branou. Zatím si jí nevšiml.

Otočila se a vyplížila se zadem.

◆

Když Aíz dorazila na místo, vzletová plocha i všechny dráhy už se hemžily piloty, letmistry, mechaniky a navigátory. Otroci, kteří pracovali na letišti stejně jako Aíz, pobíhali v tom zmatku sem a tam a neurození Bahňáci jako ona tahali těžká vědra, tyče a ledem pokryté letecké kůže.

Na prostranství za vzletovou plochou, kde se stavěla Plavidla, bylo podobně rušno. Všude stála lešení a kolem se povalovala přadena motouzu, spousty rolí plátna a hromady sušeného rákosu. Vedle

se tyčila Aerie a vrhala dlouhý modrý stín. Stejně jako mnoho ostatních kegarijských budov měla i tahle zkosenou střechu ze dřeva a kamene, jejíž tvar se podobal seříznutému hrotu ptačího brku. Uvnitř bydlely desítky pilotů a otroků.

„Bahňačko!" Jeden z letmistrů popadl Aíz za loket a táhl ji ke stájím. Byl to Jestřáb, člověk urozeného původu, stejně jako většina velitelů v Aerii. „Vykydej všechna stání a pak se hlas v hangáru jedna. Asi tucet Plavidel potřebuje natřít proti vlhkosti."

Aíz si povzdechla a popadla vidle. Práce ve stájích byla smrdutá, ale aspoň to byla dobře stavěná budova s kamennými zdmi, kde neprofukovalo a širokými vstupy bylo dobře vidět na vzletovou plochu.

Venku na přistávacích stanovištích čekaly desítky Plavidel na své piloty. Z místa, kde Aíz stála, vypadaly létací stroje jako spousty tyček a hromady plátna, které se třepotaly ve větru. Ale Aíz dobře věděla, jak to je doopravdy.

Každé kegarijské dítě bez ohledu na svůj původ prošlo ve čtrnácti letech zkouškou nadání pro vzduchovládnutí. Když se ukázalo, že Aíz má talent, letmistři ji posadili do Plavidla a vyslali do Aerie k výcviku.

Nikdy nezapomene, jak se cítila, když seděla v kokpitu jednomístného létacího stroje: chladná mísa Lohy – kovu, který se pod jejíma rukama proměnil v tekutinu, spojil se s ní a pak vystřelil ven a vyplnil dutou konstrukci Plavidla –, pohled na zahnutá trojúhelníková křídla, jež se zvedala jako letky pobřežního racka. Jak jí každé pohlazení větru zpěnilo krev – a pak se nevyhnutelně zřítila k zemi, jelikož nedovedla ovládnout svoji magii.

Snažila se ji ovládnout celé roky. Ale nepodařilo se jí to.

Teď Aíziny tváře žhnuly závistí, zatímco sledovala, jak se Plavidlo za Plavidlem probírá k životu, plátno se napíná a rákosový rám se plní obživlým kovem. Piloti vyrazí na sever, doplachtí přes hory a tam budou shazovat bomby na daleké cizí vesnice. Čekající kegarijská armáda pak ta místa vyplení, sebere jim úrodu a kořist potom dopraví domů. A tak Kegar přežije další rok.

Bylo to už dávno, co Aízin lid dokázal vypěstovat a sklidit dost jídla pro všechny. Posledních sto let se bez nájezdů neobešli, bez nich by nikdo nepřežil. A stejně důležití byli také piloti, kteří útoky vedli.

To znamenalo, že ať už se člověk narodil jako neurozený Bahňák, Vrabec ze střední vrstvy, anebo vznešený Jestřáb, stát se pilotem znamenalo mít zajištěné jídlo, příbytek, ošacení i výcvik. Znamenalo to mít život. Mít budoucnost.

Zacinkaly otěže, a když se Aíz prudce otočila, uviděla Cera, jak vede svou klisnu Tregan do stáje. Tmavé vlasy měl stažené do drdolu na temeni hlavy. Díky purpurovým čmouhám pod očima vypadaly jeho zelené duhovky úplně černé. Oblečený v modré kožené šupinové zbroji ztělesňoval krásu a vážnost dokonce i ve chvíli, kdy Aíz oplácel upřený pohled.

„Čekal jsem na tebe."

Aíz pokrčila rameny a přehodila přes rameno obzvlášť velký kus pokálené slámy – taktak, že Cera netrefila. „To je tvůj problém."

„Světlo hor, Aíz, ale je s tebou těžké pořízení." Cero většinou zůstával klidný jako okolní pohoří, ovšem tentokrát působil téměř otráveně.

„A ty jsi nevrlý." Pohlédla na něj koutkem oka. „Nechápu proč."

„Jasně, protože jsem pilot." Cero odvedl Tregan do její kóje, a klisna se po něm ohnala. Aíz se ušklíbla. Tregan měla vždycky radši Aíz než Cera.

„Sice je o mě postaráno, ale musím se za to podřídit Trojvládí," pokračoval Cero. „A dát svůj život všanc zatracenému megalomanovi, který by neměl mít na povel ani smečku psů, natož celou armádu."

„Sklapni už!" Aíz se divoce rozhlížela kolem. Stáje byly prázdné, což ovšem neznamenalo, že je nikdo neslyší. Lord Tiral bet-Hiwa velel leteckým eskadrám. A byl také dědicem jednoho z triarchů, kteří vládli Kegaru. Jeho rodina měla špehy všude.

„Co udělá, když mě uslyší?" opáčil Cero a opřel se o tlustou kamennou zeď stájí. „Hodí mě do Tohru? Eskadra zítra odlétá. Tiral

potřebuje, abych shazoval bomby na nevinné vesničany, ne abych hnil ve vězení."

Cerův hlas nezněl pyšně, ale zahořkle. Jeho schopnost vzduchovládnutí – schopnost ovládat tok vzdušných proudů, jak se mu zlíbí – byla ohromující. To proto ho vybrali, aby řídil Plavidlo.

Nečekal, že Aíz tu šanci nedostane. Jenže Cero dokázal vítr zkrotit, kdežto Aíz ho dovedla jenom rozzuřit. Zatímco Cero vynesl Plavidlo do povětří v dokonalé spirále, Aíz zvládla jeho plátěná křídla rozervat na cáry. Uměla odfouknout vůni a vyvolat jemný vánek, ale jakmile se pokusila o cokoli dalšího, vítr se jí vzepřel.

Nemá cenu plakat nad tím, co mohlo být. Aíz si našla jiný smysl života.

„Zaslouží si naši úctu." Dívka tu lživou větu doslova vyprskla. Tiral by si zasloužil jedině zapíchnout kudlu do krku – a přesně to měla Aíz v plánu udělat už za pár hodin. Jenže kdyby na to Cero přišel, pokusil by se ji zastavit. Varoval by ji, že je to příliš nebezpečné.

„Tiral je velitelem našich vzdušných sil." Aíz myslela na nůž, který měla schovaný v sukních, ostřený v temnotě zapomenutých tunelů pod klášterem. „Bez něj bychom všichni umřeli hlady."

„Tomu na nás nezáleží." Cero se na Aíz upřeně zadíval a ona nedokázala uhnout pohledem. „Dávej si na něj pozor."

Aíz se zarazila. Cero nikdy nemluvil do větru. Musel ji vidět, když se plížila do Tiralových komnat. Anebo když z nich odcházela. Vzpomněla si na to, co Tiral pronesl před několika měsíci, poté co mu dovolila si myslet, že ji svádí. *Nechej si naše tajemství pro sebe, ty malá Bahňačko. Nechtěl bych, abys přišla k úhoně.*

Cero se tvářil tak vážně, že Aíz napadlo, jestli mezi Tiralem a jejím přítelem něco není. Často neměla ani tušení, s kým se Cero zaplétá. Aférku se švadlenou dokázal utajit tak šikovně, že se o ní Aíz dozvěděla teprve ve chvíli, kdy se ta žena objevila v klášteře a dožadovala se, aby jí ho zavolali.

„Je mi jedno, s kým si co začínáš, Aíz." Cerův nezájem ji zabolel. „Ale nic si o Tiralovi nedomýšlej. Záleží mu jedině na sobě samém."

Zatímco mluvil, otáčel na prstě prstenem. Aíz mívala stejný. Říkalo se mu aaž. Byl to jeden z mnoha Cerových výtvorů. Dovolí svým nositelům komunikovat mezi sebou bez jediného slova. Když se Cero stal pilotem, prsten mu vrátila.

„Už jsi skončil s kázáním?" Z hlasu jí čišel chlad a dál kydala seno. „Mám práci."

Cerův pohled pohasl a pilot odešel ze stájí. Aíz věděla, že mu ublížila, což ji zabolelo, ovšem zároveň cítila jisté uspokojení. Ale nemohla se Cerem víc zabývat, dnes měla čas jenom na jednoho muže.

To čekání ji mučilo. Kydala hnůj, natírala Plavidla proti vlhkosti, vyhýbala se pohlavkům od letmistrů a hodiny se nekonečně táhly. Potom však zrůžovělá sněhová oblaka doputovala na jih a kvílení větru se proměnilo v šepot. Padla noc. Aíz pomáhala rozsvěcet lampy na vzletové ploše, když vtom jeden z navigátorů zakřičel.

„Už přilétají!"

Ukázal na sněhem zavalené vrcholky hor, které obklopovaly hlavní město a tyčily se do výše jako pěsti ve vítězném gestu. Měsíc osvětloval přibližující se Plavidla a Aíz se zrychlil tep.

„Koukejte ty lampy okamžitě rozsvítit, vy zatracený krysy!" zaburácel nejbližší letmistr a švihl bičem. Během okamžiku se na vzletovou plochu nahrnuli navigátoři a nad hlavami nesli modře žhnoucí louče.

Plavidla přistála s nacvičenou přesností. Všechna až na Plavidlo lorda Tirala, které bylo ze všech největší. Ne jednou, ale dokonce dvakrát se otočilo dokola a dohlíželo na eskadru. Přistálo teprve tehdy, až byly všechny ostatní stroje na zemi.

Aíz pobíhala mezi přistávacími stanovišti a sbírala od pilotů ochranné brýle, čapky a prázdné mísy od Lohy. Během toho neustále sledovala Tirala a snažila se vypozorovat sebemenší známku slabosti, třeba únavu anebo zranění. Cokoli, díky čemuž by do něj mohla snáz zapíchnout nůž.

Všimla si jenom jedné zvláštnosti, a tu už znala: Tiralova ruka zabloudila k tenké knížečce, kterou měl neustále zastrčenou za opas-

kem. Když si jí Aíz před několika měsíci všimla poprvé, myslela si, že je to Devět posvátných příběhů, podobenství, skrze něž Matka Div vedla svůj lid životem. A taky to mohl být deník nebo zápisník s nějakými záznamy. Ale nakonec došla k závěru, že je to nejspíš kniha dětských příběhů, která je jí úplně k ničemu, leda by ho s ní chtěla utlouct k smrti.

Jenže na to byla ta knížka bohužel moc malá.

Zatímco Tiral obcházel svoje Plavidlo a ukazoval letmistrům, jaké škody jeho stroj utrpěl, Aíz se plížila ve stínech, sžíraná nenávistí.

Nikdy nepochopila, proč Matka Div obdarovala Tirala nadáním pro vzduchovládnutí, ačkoli poplíval všechno, co jejich spasitelka zastávala. I tenkrát, když nechal naverbovat rodiče dětí, ze kterých se pak stali sirotci, a pohrdavě se ušklíbal nad duchovními, již konali dobro ve jménu Matky Div.

Tiral vzhlédl, jako kdyby cítil Aízin hněv. Byl to dvacetiletý muž střední postavy se širokými rameny. Měl světlé vlasy a křivý nos, díky němuž nevypadal ošklivý, ale dodával jeho tváři na nezapomenutelnosti. Teď svůj ještěří pohled upřel na Aíz. Dívka musela vynaložit veškerou sílu, aby se dál tvářila klidně. Velitel letky jednou jedinkrát kývl hlavou.

Aíz věděla, co chce. A protentokrát mu s radostí vyhověla.

Vyrazila do Aerie kolem pecí, kde metalurgové slévali Lohu, kov, jenž se využíval v Plavidlech, a znechuceně krčila nos nad zápachem, který zaplavoval okolí. Šuškalo se, že jejich zásoby onoho drahocenného kovu – s nimiž po tisíc let pečlivě hospodařili – pomalu docházejí.

Bez Lohy nebudou Plavidla. Bez Plavidel nebudou mít jejich nájezdy cenu. A potom umřou hlady, od Jestřábů až po Bahňáky.

Aíz vešla do Aerie bočním vchodem a vyrazila k lázni. Za posledního půlroku se naučila pohybovat labyrintem chodem pro sloužící s lehkostí a naprostou jistotou. Cestou do Tiralovy komnaty potkala další, jako byla ona. Bahňáky s mrtvým pohledem

oblečené do vyzývavých šatů, kteří dělali, co museli, pokud chtěli přežít. Všichni navzájem předstírali, že ty druhé nevidí.

Propletla se útrobami pevnosti k tajným dveřím, jež vedly do Tiralovy komnaty. Kamenné chodby byly prastaré. Aíz posunula jeden z kamenů ve zdi stranou a schovala za něj svůj nůž. Potom třikrát zaklepala na dveře.

Nechal ji čekat. To nebylo nic nového. Užíval si tu představu, jak se jeho služka v tajné chodbě třese zimou a neví, jestli ji její pán vpustí dovnitř, anebo ne. Aíz se hodně snažila, aby působila jako Bahňačka bezhlavě zamilovaná do svého pána. Když ji někdy schválně nechal stát za dveřmi, fňukala a skuhrala, aby ji pustil dál.

Svině. Myslel si, že má takovou moc. Ale dnes v noci zjistí, že to tak není.

Zanedlouho zaslechla šramot. Dveře se otevřely a chodbou se rozlilo tlumené modré světlo. Tiralova bledá pleť zářila, jako by byl napůl přízrakem.

„Aíz," zavrněl a vzal ji za loket.

„Můj pane," zašeptala. *Řekni to. Ještě naposledy to zopakuj.* „Děkuji, že jste mě pustil dál."

„Jsem šlechetnost sama, Bahňačko."

Lord Tiral ji vedl svým příbytkem, kde se na kožešinou potažených pohovkách povalovaly boty a čistá kožená zbroj. Postřehla svůj odraz v zrcadle – drobná dívka se světlou pokožkou, dlouhé tmavé vlasy jí spadaly až po bedra a modré duhovky jako by zářily. Postrčil ji na postel a Aíz zabořila hlavu do polštáře z husího peří, za který by bylo jídla na celý týden.

Aspoň mu to dlouho netrvalo. Jako mnoho ostatních Aíziných spolunocležníků, i on po aktu upadl do nerušeného spánku. Aíz ho sledovala a pohrdavě se zašklebila.

Pro jejich lid byl Tiral statečným velitelem eskadry. Ale pro Aíz byl vraždícím děckem, které se před mnoha lety vplížilo do kláštera uprostřed noci a podpálilo křídlo pro sirotky. Tiral tehdy stál a poslouchal nářek dětí, které byly požírány plameny, a to všechno

jen proto, že z něj před otcem během oficiální návštěvy udělaly hlupáka.

Všichni duchovní, a mezi nimi i sestra Noa, předstoupili před triarchy a na kolenou prosili ty tři zvrácené zrůdy, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Dokonce i Dovan, nejvyšší kegarijská duchovní a představitelka těch mnoha klášterů, které se v jejich zemi nacházejí, vládce naléhavě žádala, aby zasáhli.

Kegarijské Trojvládí neudělalo nic. Po čase na mrtvé sirotky všichni zapomněli – dokonce i Cero, který té noci sám málem uhořel.

Ale Aíz nezapomněla.

Vstala z postele, natáhla si halenu i sukni a vyrazila do chodby pro nůž. Byla skoro na místě, když vtom se Tiral na lůžku zavrtěl. Aíz se vrhla k jeho pracovnímu stolu a předstírala, že ji zajímá, co na něm leží. Kdyby se vzbudil, přistihl by ji jen při tom, jak mu čmuchá ve věcech. Mezi mnoha svitky, brky a vojenskými příkazy zavadila pohledem o knížku. Právě o tu záhadnou knihu.

Přejela prsty po obálce. Kůže byla hladká, jako by patřila vodou zmáčenému mořskému tvorovi. Na obálce byl vyražený trojúhelník, který jí připomínal jejich hory porostlé hustými lesy. Aíz vstávaly vlasy v týle, ačkoli netušila proč. Pak knihu otevřela.

O sokolu a zloději

> *V nastalém soumraku v severních zemích nesla křídla*
> *k domovu osamělého sokola…*

Pfft. Jenom příběh. Aíz knihu zase zavřela a chvíli poslouchala, zda Tiral pravidelně pochrupuje, a teprve pak otevřela dveře do tajné chodby a vytáhla svůj nůž ze skrýše.

Když se vrátila do postele, matrace se pod ní prohnula a Tiral něco zamumlal ze spaní.

Aíz pevně sevřela prsty kolem jílce nože. *Získej, co potřebuješ. Na zbytek zapomeň.* Čím rychleji, tím lépe. Přímo do krku. Cero ji kdysi naučil, kam člověka zasáhnout, pokud ho chce zabít. *Nikdo nás nebude chránit věčně*, říkal jí tenkrát. *Ani duchovní ne.*

„Ve jménu Matky Div," zašeptala, „vykonám svou pomstu."

Aíz se vrhla nožem na spícího Tirala.

A pak úlekem zalapala po dechu, když jeho ruka vyrazila vzhůru a s neobyčejnou rychlostí jí sevřela zápěstí. Otevřel oči a usmál se.

„Ach, Aíz," vydechl Tiral. „Ty holka hloupá."

2.
QUIL

Válečnické Impérium, Severní kontinent

Zachariáš Markus Livius Aquillus Ferrar, dědic trůnu Válečníků a princ rodu Aquilla, nepotřeboval, aby ho na každém kroku doprovázely čtyři po zuby ozbrojené Masky.

Quil – jak si radši nechával říkat – bojoval za svoji tetu, císařovnu Helenu Aquillu, na jižních hranicích už ve třinácti letech. Od patnácti let přemohl každoročně aspoň dva zabijáky, a to celkem snadno. Přinejmenším stokrát se svým nejlepším přítelem Sufiyanem procestoval křížem krážem duny Domorodé pouště i marinnské lesy. A tady na rušných trzích největšího přístavního města v Impériu to nebylo jiné.

Obzvlášť když už si dávno všiml, že ho někdo sleduje, ale Masky o tom neměly ani tušení. Členové ozbrojených jednotek pojmenovaných po svých stříbrem pokrytých tvářích byli těmi nejlepšími vojáky v celém Impériu – a také těmi nejobávanějšími. Ale pořád dělali chyby.

„Přestaň ty chudáky stráže tak probodávat pohledem, Quile," okomentoval Sufiyan princův zamračený výraz. „Vyděsíš je."

„Jsou to Masky," opáčil Quil. „Ty se vyděsit nesmí."

Ačkoli by se možná bát měly, pomyslel si Quil, když se rozpomenul, kolik členů elitní jednotky během posledních pár měsíců zemřelo ošklivou nepřirozenou smrtí. Obvykle tasily čepele právě Masky. Ale podle hlášení, které Quil obdržel od velitele západní hlídky, včera našli další dvě rozpárané vejpůl.

Nemohl na ně přestat myslet. Ale zároveň se nemohl o nic z toho podělit se Sufiyanem, protože mu teta Helena nakázala, aby o zabitých Maskách mlčel.

Princ si připadal jako námořník, který se po dlouhé době na moři vrátil na pevninu. Cítil se nesvůj, jako by sem ani nepatřil. A teď ho pronásledoval nějaký lump ukrytý pod pláštěm.

Ovšem ani to se Sufiyana nijak netýkalo, a tak se Quil, zatímco se proplétali čilým ruchem navijského večerního trhu, snažil svou zachmuřenost co nejlépe skrývat.

Quil města moc rád neměl, ale tady v Naviu si nebylo na co stěžovat – lid byl vstřícný, azurové pobřeží okouzlující a nad vynikajícím jídlem se jenom sbíhaly sliny. Blížil se čas večeře a Quilův kručící žaludek dráždila vůně krevet s chilli a limetkou, grilovaného mletého kuřecího masa na kopcích sněhobílé rýže, a hlavně navijské speciality: trojúhelníkového pečiva plněného uzenou zimní zeleninou.

V jednom rohu náměstí zářily pestrobarevné lampy Domorodců. Kehanni – domorodá vypravěčka – tam právě přehrávala jeden z příběhů. A zrovna Quilův oblíbený: ten o hrdinech jménem Laia ze Serry a Elias Veturius, kteří spolu s císařovnou Helenou zachránili svět před džinem šíleným žalem a zradou. Když trojice slavně zvítězila, obecenstvo tleskalo.

I Sufiyan vedle něj se usmíval. Zato Quil mezitím očima pročesával dav lidí, náměstí napěchované stánky i povozy za kehanni.

Tamhle – záblesk pohybu shora. Jeho stín se vydal na střechy.

Stráže si toho na rozdíl od Quila nevšimly a soustředily se na trh, který překypoval pocestnými a cestovateli z celého Impéria a z ještě větší dálky: Domorodci z východu ve vyšívaných cestovních oděvech z kůže prodávali zbraně a hedvábí, Učenci, již vládli Impériu před Válečníky, se dohadovali o filozofii a politice. Objevily se tam i všechny válečnické třídy: Kupci všem vnucovali své zboží, zámožní Význační s nimi smlouvali a kolem pobíhali Plebejci, z nichž většina nesla barvy význačných rodů, pro něž pracovali.

Svým způsobem všichni patřili ke Quilovu lidu, ačkoli mu to tak vždycky nepřipadalo. Jeho otec byl Plebejec, ale Quil sám jejich strasti nikdy nezažil. Jeho matka patřila k Význačným, ale lepší rodiny nad jeho plebejskou krví ohrnovaly nos. Z obavy o jeho bezpečí ho vychovali Domorodci, vyrostl v Sufiyanově rodině, v kmenu Saíf. Ale pořád patřil k Válečníkům a svému okolí připomínal Impérium, jež kmenům kdysi vládlo.

Nikam nepatřím, řekl Quil své tetě Hel jako chlapec, když s ní ještě sdílel své strasti a nebál se, že ho za ně bude soudit.

Patříš ke svému lidu, řekla mu na to. *K lidu Impéria.*

Sufiyan se zastavil, aby koupil kornout pečiva, a lichotil kuchařskému umění světlooké pekařky. Cedule nad jejím stánkem zobrazovala pecen chleba zkřížený s pšeničným klasem. Musela být z nějaké větší kupecké rodiny – možná z rodu Scribů anebo Vestů. Přelétla Quila pohledem a potom se zahleděla na jeho stráže. Nato vykulila oči a udělala pukrle.

„Vaše Výsosti," oslovila ho a tváře jí zrůžověly. Quil v duchu zaklel, protože se k nim všichni začali otáčet. „Sláva Impériu. Mnohokrát děkuji, že jste u mě nakoupil."

Sufiyan otráveně zakoulel očima – to on u stánku zastavil. Ale Quil se usmál a rychle pokračoval dál, natáhl si kapuci přes hlavu a snažil se setřást neklid, jenž ho sužoval. Chyběly mu chvíle, kdy ho nikdo nepoznával.

„Běžte pryč," přikázal veliteli stráží bez vysvětlení tím bezvýrazným tónem, na němž jeho teta trvala. Jako chlapec říkával *prosím*, jenže to Maskám nebylo příjemné.

Velitel stráží zaváhal, jako by zvažoval, jestli raději naštvat prince tady a teď, anebo snášet pozdější hněv samotné císařovny. Po chvilce se spolu se svými muži ztratili v davu. Quil se pak konečně uvolnil.

Sufiyan nabídl Quilovi kousek pečiva. „Popustili ti uzdu a hlad už taky nemáš, tak se soustřeďme na to, proč jsme sem přišli," vybídl ho.

„Abychom uspokojili nekončící hamižnost toho budižkničemu, kterého mám neustále v patách už osmnáct let," odpověděl Quil a při těch slovech se stín spustil ze střechy do postranní uličky a znovu zmizel.

Sufiyan zavrtěl hlavou. „Jsi tu, abys velkoryse zakoupil něco na důkaz své nehynoucí náklonnosti k osobě, která je ti nejbližší a téměř bratrem, na oslavu oné radostné události, jíž jsou jeho osmnácté narozeniny. Ty nevděčný neotesanče."

„Zapomínáš na Tase. Toho znám od narození."

„Myslel jsem doslova nejbližší. Protože já stojím metr od tebe, zatímco Tas je kdovíkde."

Zachariáši.

Jeho jméno zaznělo jako šepot ve větru. Quil překvapeně vzhlédl. Jeho skutečné jméno nepoužíval nikdo kromě tety Heleny anebo Sufa, když ho chtěl naštvat. Princ se otočil k Sufovi, ale ten měl plné ruce práce ohmatáváním dýky vykládané rubíny, která nejspíš stála tolik jako měsíční žold pro celou pátou legii.

„To by byl pěkný dárek k narozeninám." Sufiyan obratně převracel dýku v rukách. Ze zbraní měl nejraději luk, ale stejně jako Quila i Sufiyana naučili, jak se bránit jakoukoli zbraní. Když si jednou nějaký Význačný pitomec dovolil pošklebovat se Sufiyanovu původu, tak ho Suf s nonšalancí sobě vlastní uspal hliněnou flétnou.

„Můj princi." Obchodník s dýkami pokývl Quilovi na pozdrav. „Já vám děkuji. Moje rodina je plebejského původu..." Jeho ošlehanou tváří se rozlila pýcha, když pohlédl na svoje zboží. „Dostal jsem do začátků svého podnikání Princův dar."

Při těch slovech Quil pookřál. Minulý rok založil grant na podporu plebejských obchodníků, protože jich na trzích vídal žalostně málo.

Obchodník mu podal rubínovou dýku. „Vezměte si ji, jako dar ode mě."

Ale Quil zavrtěl hlavou a tiše promluvil: „Za mnou stojí jistá žena – matka rodu Candelů. Je bohatší než sama císařovna a ráda

sbírá třpytivé věci. Očekávám, že jí naúčtuješ dvakrát tolik a bez potíží dýku prodáš."

Obchodník se zazubil a poplácal Quila po rameni. „Vy jste srdcem mazaný Plebejec, můj princi. Vždycky jste se mi líbil."

Jeho lichotka Quila zahřála u srdce. Občas si říkal, jak ho jeho lid vidí. Nejspíš jako tichého syna příšerného muže. Anebo jako stín zářící císařovny. *Mazaný Plebejec*. To se Quilovi líbilo ze všeho nejvíc.

U dalšího stánku se třpytilo stříbrné zrcadlo a Quil se do něj zadíval dost dlouho na to, aby se ujistil, že stále ví, kde se pohybuje jeho stín. Potom se otočil k Sufiyanovi: „Tohle by bylo vhodnější, nemyslíš? Když jsi tak posedlý svojí tváří."

„Já mám pěknou tvářičku, ty zase královský titul. Jsme si kvit." Sufiyan si prohlédl svůj odraz v zrcadle. „Když mluvíme o královské rodině, už jsi promluvil s tetou?"

Princ zavrtěl hlavou. Kdysi by řekl císařovně cokoli. Ale teď nevěděl, jak s ní vůbec zapříst rozhovor. Měli až příliš rozdílné názory – především ohledně jeho budoucnosti.

Quil zamířil od klenotníka k dalšímu stánku. „Když jsem naposledy zmínil slovo *abdikace*, tak se mnou měsíc nepromluvila."

„Je ti dvacet let, Quile," opáčil Sufiyan. „Ještě chvíli otálej a skončíš s korunou na hlavě, s císařovnou, která tě unudí k smrti, a s kupou uječených dětí. Pak už nebudeš chtít slyšet slovo *abdikace* ani ty sám."

S císařovnou... Quilovi se zničehonic vybavila jistá tvář. Krátké tmavé vlasy, obezřetný pohled a vzácný úsměv. Ilařina tichá sebejistota ho fascinovala od okamžiku, kdy ji poznal. Ta ho nikdy nenudila. Byla by z ní skvělá císařovna.

Ale byla mrtvá, už více než rok. Žal najednou vystrčil své ošklivé rohy, ale Quil už ho dobře znal. Zatlačil ho co nejhlouběji, kde přebývala i ostatní jeho tajemství.

Z jedné z mnoha bubnových věží roztroušených po celém městě zahřmělo dunění. Quil ho snadno rozluštil. *Čtvrtá legie, druhá pěší hlídko, hlaste se v kasárnách v jižním přístavu.* Princ se zamračil.

„Neměla by být čtvrtá legie v Antiu?“

„Možná už je nebavilo, jak jim tam mrzly zadky, a zaskočili si pro trochu sluníčka.“

Zachariáši. Zmiz z toho náměstí!

Jakmile princ znovu zaslechl ten hlas, nadskočil – zněl ostře, jako by mu někdo křičel do ucha. Sufiyan vykládal dál a nic netušil.

„Nebesa vědí, že já bych tedy v tom zamrzlém pekle hlídkovat nechtěl...“

Quil sevřel svůj šamšír. Zbraň s dlouhou úzkou čepelí jako by s ním byla srostlá. Už dávno se naučil, že když uslyší v hlavě hlasy, měl by se mít na pozoru.

A na tomhle hlase bylo něco povědomého. Zněl netrpělivě, skoro až podrážděně.

„Sufe...“ Quil se plížil k východu z náměstí. „Měli bychom...“

Z kraje davu se ozval výkřik. A pak další.

Zachariáši, ty hlupáku, vypadni odtamtud!

„Zůstaň tady,“ přikázal Quil Sufiyanovi a potom se začal drát davem směrem k místu, odkud vyšly výkřiky. Minul okraj tržiště a teprve pak uviděl, kolem čeho se všichni seběhli.

Byl to chlapec. Asi třináctiletý, oblečení mu bylo velké a boty měl prošlapané. Nevypadal nijak zvláštně, až na tu díru v hrudi, z níž stoupal kouř z pozůstatků jeho srdce.

Quil okamžitě zase ucouvl a hned si vzpomněl na jiná dvě těla, která viděl před rokem. A potom pomyslel na ranní hlášení o Maskách.

Oba vojáci byli zavražděni úplně stejným způsobem – jako by jim někdo vypálil srdce z hrudi horkým pohrabáčem.

Vrah je tady taky. Někde v davu.

Jestli odtamtud nevypadneš, tak dostaň pryč aspoň Sufiyana!

Hlas vytrhl Quila ze šoku. Otočil se k Sufiyanovi a odvedl ho ke strážím, které se prodíraly davem za svým princem.

„Co se to tam sakra děje?“ Suf se snažil zahlédnout dění za Quilovým ramenem. „Co se stalo?“

„Někoho zranili!“ vykřikl zákazník opodál. „Nějakého chlapce. Byl to teprve chlapec.“

Sufiyanova karamelová pleť náhle zbělela. „Chla… chlapce? Jak je starý? Quile, co se to…“

Kdysi by Sufiyan nepohnul ani brvou, sledoval by situaci a na jazyku by mu pohrávala jízlivá poznámka. Ale stejně jako Quil se i Sufiyan za poslední rok změnil. Smutek skrýval za vtipy a úsměvy. Na pocuchané nervy se snažil zapomenout v náručí milenek a v kapkách potu při tréninku se šamšírem. Jenže Quil znal Sufiyana Veturia už od jeho narození. Před rokem se v Sufiyanovi něco zlomilo a Quil nesnášel tu bezmoc, kterou ucítil pokaždé, když si uvědomil, že svému příteli nedokáže pomoct.

Ale mohl se aspoň postarat, aby se to nezhoršilo.

„Můj princi.“ Velitel stráží dorazil ke Quilovi. „Není tu pro vás bezpečno.“

„Doprovoďte Sufa do paláce.“ Quil ztišil hlas, zahleděl se strážnému do očí a zarazil veškeré jeho protesty. „To nebyla žádost.“

Velitel stráží si povzdechl a dal znamení ostatním Maskám. Během vteřiny byli pryč.

Quil se vrátil k tělu chlapce a k plebejské ženě, která hleděla na mrtvého hocha a otírala si slzy.

„Promiňte,“ oslovil ji Quil jemně. „Vy jste ho znala?“

Žena zavrtěla hlavou. „Žil na ulici. Staral se tu o pár mladších dětí.“

Žena vzhlédla a zašklebila se, když Quila poznala. „Vy význační parchanti. Vám na takových, jako jsme my, vůbec nezáleží. Ten kluk není první, kdo takhle umřel.“

Quil přešel urážku a soustředil se na její poslední slova. I Masky zemřely proto, že jim někdo spálil srdce na uhel, ačkoli tato informace byla přísně tajná. „Jak…“

Ale žena už zmizela v davu. Než se za ní Quil stihl vydat, v hlavě mu znovu zakrákal hlas.

A dost! Musím s tebou mluvit. Na jihovýchodním rohu náměstí stojí lékárna, tam se setkáme. A hni sebou, nemám na tebe celý den!

Quil zvažoval, jestli má podlehnout zvědavosti a záhadnému hlasu vyhovět, anebo zda je to příliš velké riziko. Zvítězila ta první možnost. Když o pár okamžiků později vstoupil do přítmí rohové budovy se šamšírem v ruce, zpoza stínů za zaprášeným lékárnickým pultem se vynořila postava.

„Dej tu velkou kudlu pryč, chlapče."

Quil tu ženu okamžitě poznal.

„Bání al-Maúth." Princ vrátil šamšír do pochvy a poklonil se. *Vyvolená smrti*. Uprchlice, revolucionářka, otrokyně a vražedkyně.

Nyní se stala svatou osobou a doprovázela neklidné duše z tohoto světa do toho dalšího. Dokázala odejmout bolest, jež je poutala k lidskému světu, a vyslat ji do jiné dimenze – do Moře utrpení. Díky tomu mohly duše zdejší svět pokojně opustit. Tento úkol ji poutal hlavně ke strašidelnému lesu na okraji válečnického Impéria. Říkalo se mu Místo čekání, protože ho duchové odmítali opustit.

Quil se s Bání al-Maúth setkal již mnohokrát. Často navštěvovala císařovnu Helenu, ale většinou ji potkával, když zamířila do Domorodých zemí, aby navštívila rodinu – včetně svého vnuka Sufiyana a jeho rodičů, jimiž byli Laia ze Serry a Elias Veturius.

Ale samozřejmě se s ní setkal také docela nedávno. Ale jakmile na to pomyslel, žena na něj zavrčela.

„Tuhle myšlenku honem rychle vyžeň z hlavy, chlapče." Musela to vyčíst z jeho výrazu. „Jsi na to už dost chytrý. Víš, co by to stálo."

To věděl. Ale mysl mu stále zahlcovaly nejrůznější vjemy – vzpomínky na tu noc před mnoha měsíci, které si nechtěl pamatovat. Hory. Jeskyně. Železitý závan krve. Tak ostrý, jako by vešel na jatka.

Což nejspíš udělal.

„Ty." Zaplašil své myšlenky – šlo mu to lépe, než když ji viděl naposledy. „Sledovala jsi mě."

„Čekala jsem, že si toho všimneš dřív. Držela jsem se tě už od paláce."

Tak to je trapas. „Mám sehnat Sufiyana?“ Quil měl obličej v jednom ohni. „Chtěl by…“

„O mého vnuka a moji rodinu dneska nejde,“ odpověděla Bání al-Maúth. „Přišla jsem, abys mi pomohl.“

„Já?“ Quil zavrtěl hlavou. „To tys věděla o tom mrtvém chlapci, ne já. Jak jsi na to přišla?“

„Cítila jsem, že se to blíží,“ vysvětlila. „Řekni mi, co víš o těch dalších, kteří zemřeli stejně jako on.“

Quil oplatil pohled tmavomodrých očí. Císařovna Quilovi nakázala, aby o úmrtích Masek s nikým nemluvil. *Obzvlášť ne se Sufiyanem nebo jeho rodinou.* Nemusela to říkat dvakrát. Sufiyanovým mladším sestrám bylo teprve patnáct a třináct. A Laia s Eliasem už si toho prožili dost.

Ale Bání al-Maúth byla jiná. Když byl Quil ještě dítě, přijela do Antia a dožadovala se audience u císařovny. Quil zrovna přicestoval do města na návštěvu z Domorodých zemí a čekal, že teta takový příkrý požadavek odmítne. Ona namísto toho zrušila celý večerní program.

„Možná bychom měli jít společně za tetou Hel,“ nadhodil Quil, ale Bání al-Maúth jeho návrh strohým mávnutím odmítla.

„Tvoje teta se tváří, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku. Nijak se těmi vraždami nezabývá.“

Quil se naježil. Svoji tetu možná nesnášel, ale ať se propadne, jestli někomu dovolí, aby o ní mluvil špatně. „Ty zavražděné Masky patřily k Význačným a zemřely v Domorodých zemích. Držela to pod pokličkou, protože věděla, že to bude vypadat, jako by je zabily kmeny. Nechtěla, aby se Význační začali dožadovat pomsty.“

„Nemluvím o Maskách,“ opáčila Bání al-Maúth. „Mám na mysli ty děti. Nejdřív zemřel Ruh…“ Zadrhl se jí hlas, ale odkašlala si. „Potom to tvoje děvče Ilar.“

Quilovi se při zvuku jejich jmen sevřela hruď a vzpomněl si na jejich tváře, na jejich vůni, na jejich hlasy. *Přestaň. Nemysli na ně. Zatlač ty vzpomínky někam hluboko.*

Bání al-Maúth pokračovala: „Druhý den našli v Nuru další dvě děti. Sirotky bez domova. A pak se napříč Domorodými zeměmi a na jihu Impéria našel celý tucet dalších. Potom byl celé měsíce klid. Až doteď."

Čtrnáct mrtvých dětí. A Quil neměl o žádném z nich ani ponětí. Najednou mu připadlo, že se v setmělé a zaprášené lékárně ochladilo.

„Před pár týdny zemřely dvě v Seře," pokračovala. „Dvě v Naviu a čtyři až na severu v Silasu. Žádnému z nich nebylo víc než dvacet, všechny měly stejnou otevřenou ránu na hrudi a srdce spálené na uhel. A to jsou jenom ty, o nichž jsem se doslechla."

„Zemřelo taky šest Masek." Při vzpomínce na ranní hlášení se Quilovi zvedal žaludek. „Včera našli dvě u hranic. Ty mluvíš s duchy, copak o nich nevíš?"

Bání al-Maúth si ho chvíli prohlížela. „Každý duch Místem čekání neprochází."

„To není odpověď."

„Připomínáš mi tvoji tetu. To děvče je jak osina v zadku. Ale chytrá a břitká jako šamšír, to se musí nechat. Ví toho víc, než říká. A vsadím se, že ty taky."

„O těch dětech jsem nevěděl," opáčil Quil. „Ani slovem se o tom nezmínila."

„Něco pro mě udělej," vyzvala ho Bání al-Maúth. „Až ji příště uvidíš, zeptej se jí proč. A ještě něco." Její hlas najednou zjihl. „Jak se ti daří, chlapče?"

Jednoduchá otázka, která vyvolala celý vodopád myšlenek.

Quil si často nedovolil vzpomínat na Ruha a Ilar. Ale teď ano: pomyslel na Ruhovy ruce, když vyprávěl o přízračných ghúlech a ďábelských vypravěčích. Na Ilařin smích, tak nesmělý, jako by vyšla ze cviku. Jak dokázala prohlédnout skrz jeho zdrženlivost a vytáhnout ho svými otázkami z ulity, jako by ji ničím nedokázal nudit. *Vyprávěj mi o paláci v Antiu. Povídej, jak ses ztratil v přístavu v Naviu. Opravdu jsou v Seře celé ulice, kde žijí jenom výrobci papírových draků?*

„Udělal jsem, o cos mě žádala," odpověděl nakonec Quil. „Snažím se na to nemyslet."

„A co tvoje magie? Půjdeš se učit k Džadúnům?"

Při zmínce o Džadúnech se Quil napjal. „Řekla jsi mi, abych zapomněl, co jsem tu noc viděl. A já zase nechci mluvit o magii. Nikdy v životě."

Bání al-Maúth pokrčila rameny a oprášila si prach z pláště. „Jak si přeješ. Musím se vrátit na Místo čekání. O tomhle se nikomu nezmiňuj. A chlapče..."

Naklonila hlavu na stranu. Stíny uvnitř lékárny jako by ji po okrajích uždibovaly.

„Kryj si záda. Ve vzduchu je něco špatně. Duchové jsou neklidní, něco se blíží."

Ne, pomyslel si Quil, když zmizela v temnotě. *Něco už je tady.*

3.
SÍRŠA

Sírša věděla, že nemá v Lupičském hnízdě zůstávat tak dlouho. Tahle osada se podebírala a hnisala jako zapomenutý vřed v úpatí Serranského pohoří, žumpa plná lhářů, zlodějů a ještě mnohem horších existencí.

Teď se Sírša uprostřed noci ocitla v jedné z děsných místních postranních uliček zmáčené deštěm, obklopená bandou ničemů. Neměla žádnou zbraň a – což bylo obzvlášť otravné – ani žádné boty, takže ji před naprostým ožebračením mohla uchránit jen její bystrá hlava.

Nejspíš jí hrozila i smrt, ale v danou chvíli se zaobírala především tím ožebračením.

Posledních sedm let strávila tím, že si šetřila všechny peníze, které vydělala, aby mohla z tohohle zpropadeného Impéria konečně navždycky vypadnout. Toužila po teplém podnebí, čisté vodě a pěkné malé hospůdce na Jižních ostrovech. A tohohle snu se nehodlala vzdát jen kvůli bandě mizerně oblečených tupců.

„Dej nám ty peníze, stopařko," vyzvala ji vůdkyně těch ničemů, taková bledá mátoha jménem Migva. Nikdo by do ní neřekl, jakou má páru, a zrovna si protahovala prsty – bolely ji od té rány, kterou právě vrazila Sírše. „Jsem unavená, hladová a už mě nebaví tě dál tlouct."

Sírša jí pohlédla přes rameno na chajdu, kde posledních pár měsíců bydlela. Byla to hnusná rozpadající se díra, kterou držela pohromadě jenom zášť a špína, tak jako skoro celé Hnízdo. Pronajímala

si tam pokoj od jednoho překupníka drahých kamenů, obrovského hromotluka, s nímž si to nechtěly rozházet ani ty podlé krysy, co v Hnízdě žily. Uzavřeli obchod: když neměla jinou práci, snažila se pro něj vystopovat lidi i věci, o něž se zajímal. A on na oplátku zahnal každého, kdo by se ji pokusil okrást. A jelikož v Hnízdě neplatily žádné zákony ani pravidla, taková dohoda se vyplatila jim oběma.

Všechno šlapalo jako na drátkách, dokud překupníkův milenec nepřistihl svého chlapa, jak ho podvádí s fešným prodejcem čaje odvedle. O hodinu později byl překupník mrtvý a milenec utekl i se všemi jeho drahokamy. A teď se začali slétat supi.

„Řekla jsem ti, že nemám… *uff*…" Migva máchla pěstí pěkně nízko, takže Sírša skončila na kolenou a lapala po dechu. Promočené tmavé vlasy se jí připlácly k čelu a mezi prsty na nohou schovaných v ponožkách jí prosakovalo bláto. Nebesa, existuje něco nechutnějšího než mokré ponožky na nohou?

„Už jsi mě prohledala aspoň tucetkrát," vydechla Sírša. „Nic u sebe nemám."

„Ty si asi myslíš, že mám v hlavě nakydáno," opáčila Migva. „Schovalas to. A jestli nám neřekneš kam, tak tě rozsekám na kousíčky a rozházu tě po celým zatraceným Hnízdě. Jsi jenom prašivá cizinka, tady ti nikdo nepomůže."

Sírša na Migvu zlostně hleděla okem, které neměla oteklé. Z téhle místní krysy se vyklubala jen mizerná zlodějka, sbírala drobky, jež po sobě nechali větší křiváci. Sírša tu mrchu zjevně podcenila, Migva byla chytřejší, než se dalo čekat. A taky surovější. Takhle zblízka jí v očích hrála hladová jiskra, tu Sírša moc dobře znala. Lesk v oku predátora, který se z nutnosti naučil ubližovat a zabíjet už dávno a přitom zjistil, že ho to vlastně baví.

Tohle nebylo poprvé, kdy si Sírša přála, aby její magie fungovala i na jiné věci než jen na hledání zlodějů šperků.

Vedle Migvy postával vychrtlý kluk. Před měsícem zkusil překupníkovi prodat falešné rubíny a jenom díky Sírše ho ten hromotluk nechal naživu.

„Hej, ty!“ oslovila ho Sírša. „Zachránila jsem ti život, když ses toho kupce pokusil ošidit.“

Kluk přešlápl z nohy na nohu a v roztřesené ruce svíral nůž. „Migvo, možná bysme…“

Migva se k chlapci otočila a přejela mu ostřím po krku tak rychle, že než Sírše došlo, co se vlastně děje, jeho krev už se vpíjela do bahna. Dívka zvažovala, jestli má větší cenu její život, nebo úspory. Bavilo by ji trávit další roky tím, že bude škudlit, aby nastřádala dost a dostala se z tohohle proklatého Impéria? Ne. Ale nebylo by to lepší než se stát snídaní pro vrány? To rozhodně ano.

„Peníze jsou v zadním pokoji,“ prozradila Sírša. „V trezoru schovaném za obrazem ošklivého psa. Když nad tím tak přemýšlím, Migvo, tak ten pes vypadá trochu jako ty. Nesedělas náhodou nějakému malíři modelem?“

Sírša se zlomila v pase, jelikož ji Migva kopla přímo do břicha. Ale i s obličejem zabořeným v blátě a jedním či dvěma zlomenými žebry se Sírša usmála, když zaslechla posměšky Migviny bandy.

„Na co čekáš?“ zaburácela Migva na nejbližšího zloděje. „Padej dovnitř!“ Chlapec pohlédl na svého mrtvého kamaráda a pelášil dovnitř chajdy. O půl minuty později se objevil zase venku.

S prázdnýma rukama.

Migva popadla Sírsu za vlasy, dotáhla ji ke zdi chatrče a přimáčkla ji mezi sud a zrezivělé hrábě. „Na co si to tady hraješ?“

„Na nic si nehraju!“ Sírša zalapala po dechu. „Musel je vzít překupníkův milenec. Vážně jsem je tam uložila, přísahám!“ Sírša se ani nesnažila potlačit vyděšené skřehotání, které se jí dralo z hrdla. Když nic jiného, tak ji Migva třeba ušetří a neusekne jí hlavu.

Migva Sírsu znechuceně pustila. „Jsi hloupá, a ještě k tomu naprosto ubohá.“ Máchla k někomu ze své bandy. „Zabij ji!“

„Ne, ne, prosím…“ krčila se vyděšeně Sírša – vcelku přesvědčivě, jak se sama domnívala. Dokud ji jeden z Migviných poskoků nechytil pod krkem.

V tu chvíli Sírša popadla hrábě a rozmáchla se jimi útočníkovi přímo mezi nohy. Chvilku si užívala, jak ten parchant skučí bolestí a vzteky, a potom ho hráběmi přetáhla po hlavě. Hned nato ho odstrčila na Migvu a uháněla do chatky, kde za sebou zavřela dveře na petlici. Věděla, že dveře té bandě dlouho odolávat nebudou. Ale mělo by je to zdržet na dost dlouho, aby se odtamtud stihla vypařit.

Nejdřív popadla boty, dýky i svůj tlumok a pak vyrazila do pokoje. Obraz ošklivého psa ležel na zemi a tajná skříňka byla otevřená a dočista prázdná. *Co se dá dělat.*

Sírša se vrhla ke skříni a začala zápolit se zástrčkou, když vtom se vstupní dveře rozletěly na třísky. Pak zástrčka povolila a ona za sebou sotva stačila skříň dovřít, když se do pokoje přiřítili Migvini ranaři. Sírša se proplížila úzkým tunelem a potom tajnými dveřmi ven do postranní uličky. Jakmile byla venku, rychle čvachtala bahnem pryč a zastavila se až ve výklenku o pár domů dál. Otočila se, nikde nikdo.

Stáhla si ponožky a natáhla si vysoké tmavočervené kožené boty. Možná se jí udělají puchýře, ale kůže zase doroste. Tyhle boty jí padnou jako ulité a už v nich ušla stovky mil. Nehodlala je zevnitř ušpinit zablácenými ponožkami.

Když se vyplížila z výklenku, někde před ní kdosi zakřičel.

„Tamhle je!“

Sírša po zvědovi vrhla jednu ze svých otrávených vrhacích jehlic a rozběhla se pryč. Vzdálené zaskučení jí prozradilo, že zasáhla cíl.

Rychle pryč. Rychle pryč. Sírša se v Lupičském hnízdě vyznala – určitě lépe než většina těch, kdo tudy procházeli. Potíž byla v tom, že Migva tu žila taky. Existoval nespočet méně frekventovaných cest vedoucích pryč z Hnízda, jenže většina z nich byla ohromně nebezpečná.

Sírša znala jednu, po níž by se žádný rozumný člověk nevydal. Zamířila tím směrem, přebíhala z uličky do uličky a jedním okem neustále sledovala, co se děje za ní. Zdálo se jí, že zahlédla pohyb,

a tak se přikrčila ve stínu vedle krčmy. Když se nikdo neobjevil, pokračovala dál, dokud nedorazila na východní okraj osady.

Hnízdo se rozkládalo v úzké štěrbině mezi dvěma obrovskými skálami. Zdálky se zdálo, že skály se tyčí přímo vzhůru, a vypadalo to, že se nedají nijak překonat. Ale Sírša věděla svoje. Vyrazila podél chatek a stanů na okraji a zamířila k puklině v kameni. Tak akorát se do otvoru vešla. Natáhla si rukavice a pustila se nebezpečnou rozsedlinou vzhůru.

Deštěm promáčená skála byla zrádná a Sírša se brzy začala potit. Postupně zrychlovala a pak pod sebou zaslechla škrábání.

Vzhlížela k ní tvář. Dokonce i zdálky Sírša rozeznala Migviny vlčí rysy s vyceněnými zuby.

„U všech pekel," zamumlala Sírša. Líbila se jí představa, že by Migva uklouzla a bylo by po ní, žádné ciráty. Ale ta holka byla jako džibautský plivající šváb – silná, zákeřná a bylo nemožné ji zabít. Sírša vzhlédla k úzkému proužku nebe nad sebou, kde deštěm nasáklé mraky osvětlovaly blesky. Všechno ji bolelo. Připadalo jí, že má místo kostí skleněné střepy. Ale už je to jenom kousek.

Sírša lezla dál a šklebila se bolestí. Ta kostnatá mrcha byla s každým ohlédnutím blíž a blíž. Když se Sírša konečně vynořila z průrvy na vrcholku skály a vyčerpaně oddechovala, Migva nebyla ani pět metrů za ní. Sírša se škrábala dál a mhouřila oči ve tmě.

Skála před ní se svažovala dolů směrem k Pahorkatině, což byly skalní útvary, které vypadaly, jako by ze země vyrůstaly ostny. Dál se rozprostíralo Serranské pohoří. Vydat se v tomhle počasí přes Pahorkatinu by byl naprostý nerozum.

A právě proto Sírša klopýtala právě tam. Cesta dolů k Pahorkatině byla strmá, ale když bude opatrná, nemusela by se zřítit po hlavě do strže pod sebou a mohla by dorazit k jednomu z úzkých skalních mostů, které leží tím směrem.

„Koukej se vrátit!" zaječela Migva, ruce rozedrané od ostrého kamene.

„Vážně tenhle povel někdy na někoho fungoval, ty čubčí ksichte?“ Vtom Sírša uklouzla a smýkala se po skále ke strži. Zastavil ji až náraz do skalního hřebene, při němž se jí otřásla každá kost v těle. Zablesklo se a dívka nadskočila, protože se jí zdálo, že ve světle blesku zahlédla, jak se na rovince vedle balvanu tyčí ohromná postava.

Za okamžik byla zase tma. Sírša si nebyla jistá, co vlastně viděla. Ale to zaváhání ji stálo drahocenný čas. Migva do ní kopla a vyrazila jí dech.

Sírša se vrhla dopředu a Migvinu pozornost upoutal tenký zlatý řetízek, jejž měla stopařka na krku. Oči se jí chamtivě zaleskly a chmátla po něm, přičemž se obě začaly kutálet dolů po skalnatém svahu. Přibližovaly se ke strži, a to až příliš rychle.

„Přestaň, ty náno!“ ječela Sírša, zatímco se jí Migva snažila strhnout řetízek z krku. „Vždyť nás obě zabiješ!“

Ale Migvě už bylo všechno jedno a Sírše nezbývalo než snažit se odstrčit sokyni jednou rukou, zatímco se tou druhou snažila něčeho zachytit. Míjely skalnaté výběžky, trhliny a různé popínavé rostliny. Kdyby se jí podařilo něčeho z toho chytit, mohla by se vyhnout hrozivému pádu.

Těsně před pádem do strže se jí povedlo zaklesnout prsty o něco hrubého – byl to starý suchý stonek nějaké rostliny, k němuž náhle pocítila horoucí lásku. Pevně stonek sevřela, a ačkoli se vinou gravitace značně natáhl, čímž se s Migvou nebezpečně přiblížily hraně propasti, nepovolil. Sírša dloubla Migvu palcem do oka a brutálně do ní kopla. Krysu z Lupičského hnízda náhlý útok překvapil a pustila se. Padala do temnoty a tichem se rozléhala ozvěna jejího zděšeného křiku, když vtom náhle utichla.

„Já tě varovala,“ zamumlala Sírša. Neodvažovala se pohnout. Nacházela se prakticky v kolmé poloze a neměla ponětí, jak uschlý stonek na skále vůbec drží. Opatrně se ve tmě pokusila najít opěrný bod pro chodidlo.

A jakmile to udělala, stonek povolil. Sírša padala vstříc jisté smrti. *U všech horoucích pekel. Nakonec skončím jako ta vybledlá mrcha. To je teda smrt za všechny prachy.*

Ovšem najednou zničehonic zůstala viset ve vzduchu. A nebyla mrtvá. Její milovaný stonek se napínal k prasknutí a ona se ho držela jako klíště, zatímco se kymácela nad ostnatým chřtánem Pahorkatiny. Potom stonek začal naprosto nevysvětlitelně stoupat vzhůru.

Hloupost, uvědomila si Sírša. Někdo ten stonek vytahoval nahoru. A rychle. Po pár minutách se ocitla mimo trhlinu a rozhlížela se ve snaze zjistit, kdo ji zachránil. Zahlédla záblesk lampy a obrovskou postavu, ale pak jí pohled rozmazal déšť. O několik vteřin později ji čísi ruka vytáhla na rovinku na skalnatém svahu, kde před chvílí málem přišla o život.

„Už se můžeš pustit, odsud nespadneš," ozvalo se hluboké zabručení, které Sírša nepoznávala. Znovu se zablesklo a ona na okamžik zahlédla neznámého muže. Byl vyšší než ona, měl světlé oči a tmavé vlasy. Tvářil se vážně, v obličeji se mu zračil zármutek. Vypadal asi dvakrát starší než Sírša.

„Ty jsi Sirša Westeringová?" zeptal se. „Ta stopařka?"

Než mohl třeba jen pomyslet na to, aby tasil šamšír, Sírša už mu držela nůž pod krkem. Čepel měla totiž šikovně schovanou v rukávu. „Vyslovuje se to Sír-ša. A kdo se ptá?"

Čekala, že se naštve nebo ho to přinejmenším podráždí. Muži jako on neměli rádi, když je převezli jí podobní. Ale on se usmál a pokývl směrem dolů – sám jí mířil nožem na břicho. Jak rychle se čepel objevila, tak rychle ji zase zasunul za opasek a zvedl ruce vzhůru.

„Jsem zákazník," odpověděl. „A měl bych pro tebe práci."

4.
AÍZ

Ach, Aíz. Ty holka hloupá.

Aíz se nemohla hnout. Nemohla Tiralovi vrazit nůž do krku, nedokázala se pohnout ani o pár centimetrů. Tiral se na ni šklebil a svíral jí zápěstí, dokud nevykřikla a nůž neupustila.

Popadl ho a praštil ji hřbetem ruky tak silně, že spadla z postele. V hlavě jí bušilo jediné slovo – *Ne. Ne. Ne!*

„Vážně sis myslela, že mě dokážeš zabít?" Tiral zněl skoro nadšeně. Aíz proudilo žilami ponížení. Kopl ji do břicha a ona padla na kolena. Tiral se zasmál.

„Takhle je to správně! Pros mě o odpuštění a já se postarám, abys umřela rychle a aby nikdo z kláštera netrpěl za tvoji hloupost."

Aíz na rychlé smrti nezáleželo. Chtěla jen, aby Tiral trpěl. Aby věděl, jaké to je zažít bolest a utrpení. A přece věděla, že jí nabízí dar, ač měl být poslední. Klášter, duchovní, sirotci. Neuvědomila si, co by jim mohl udělat, pokud by její plán selhal.

„Anebo nepros," usmál se Tiral. „A já nechám inkvizitory v Tohru, aby tě rozebrali kousek po kousku i s těmi tvými milovanými duchovními."

Aíz zírala dolů na své bledé ruce, zjizvené dětstvím prožitým v daferském slumu. Pak jí do obličeje spadl pramen vlasů a ona se ani nepohnula. V tohrských kobkách prolezlých nejrůznější havětí přebývali zlomení Bahňáci, kteří se vzpírali Trojvládí. *Ten tvůj vztek bude jednou tvoje smrt.*

Tvoje smrt.

Pak ucítila vystouplé jizvy a olíznutí plamene. Slyšela křik sirotků a dokázala myslet jenom na to, jak moc tohohle hada v lidském těle nenávidí. Aíz sebrala veškerou svou vůli a tentokrát se modlila, aby vítr udělal to, co po něm chce. Vzduch v místnosti se pohnul.

Na jeden překrásný okamžik vítr vyrazil kupředu jako bič, ostrý a nelítostný. Aíz se ho v duchu snažila ještě přiostřit. Tiral se popadl za hrdlo a rozkašlal se.

O vteřinu později Aíz odletěla vzad a narazila zády do kamenné zdi. Vzduch kolem ní se proměnil v ohnivé jehly, které ji bodaly do kůže. Rozkřičela se a drásala si obličej tak divoce, že nic jiného nevnímala, dokud se Tiral neobjevil přímo před ní. Popadl Aíz za vlasy a přitáhl si ji k sobě, jeho horký dech ji pálil na uchu.

„Já jsem neustále ve střehu, Bahňačko."

Přikrčila se a na moment mu dovolila, aby nabyl dojmu, že se ho bojí.

A potom mu plivla do tváře.

Tiral povolil sevření, takže se Aíz povedlo vykroutit se mu a kopnout ho kolenem mezi nohy. Se zaskučením se zlomil v pase. Aíz znovu oslovila vítr, ale tentokrát se ho nesnažila ovládnout. Namísto toho do něj vložila veškerý svůj hněv a vzduch explodoval.

Vítr zakvílel a srazil Tirala na záda, postel roztrhal na třísky, stůl rozlomil vejpůl a z krbu zbyla jen hromádka kamení. Přeskočila jiskra a plameny pohltily pohovku. Aíz zavřískla radostí. *Ano!* Ona věděla, že dokáže ovládat sílu, která v ní přebývá. Vždycky to věděla. A teď ji měla konečně na dosah ruky.

Vmžiku bylo po všem. Aíz klesla na kolena. Byla tak vyčerpaná, až se jí zdálo, že se jí scvrkává kůže.

Vstávej. Už slyšela, jak v dálce někdo křičí na poplach. S námahou se propletla troskami kolem sebe k tajnému vchodu. Pořád ještě mohla uniknout. Předat sestře Noe varování, aby vyklidila klášter a Tiral nemohl nikomu ublížit.

S roztřesenýma rukama se natáhla po zástrčce. Nešlo s ní pohnout. Aíz to zkusila znovu a přitom cítila takový zmar, až se rozkřičela, i když už někdo bušil na dveře Tiralovy komnaty.

„Veliteli Tirale? Veliteli!“

Kolem bylo čím dál větší horko. Oheň přeskočil na pozůstatky Tiralovy postele a hladově požíral dřevo z rámu.

„Matko Div, pomoz mi!“ Aíz se začala dusit kouřem. „Prosím, pomoz mi.“ Po tvářích jí hrůzou tekly slzy. Nebylo cesty ven. Zemře tady. A ačkoli se Aíz smířila s tím, že je připravená opustit tento svět, pokud s sebou vezme taky Tirala, teď si vzpomněla na Cera. Na všechno, co si neřekli – na všechno, co ho nenechala doříct. Na sestru Nou, která za ni bude truchlit jako za vlastní dceru. Na sirotky a na příběhy o Matce Div, které jim Aíz už nikdy nevypoví.

Plameny se přibližovaly a kouř houstl. Aíz klesla k zemi a vtom v sutinách na podlaze nahmatala něco zvláštního a měkkého.

Tiralova kniha. Ornament vyražený na obálce se leskl ve svitu ohně.

Trámy komnaty zanaříkaly a kameny pod rozbitým oknem se rozpadly. Kolem Aíz se svíjel zasněžený vzduch, požehnaně chladivý.

„Díky, Matko Div,“ vzlykala Aíz. „Díky!“ Plazila se k otvoru, ale jakmile vyrazila, Tiral se ztěžka nadechl. Ten parchant pořád ještě žil.

Což znamenalo, že pokud Aíz unikne, tak ji nakonec dopadne.

Aíz se ohlédla po knize, kterou už málem olizovaly plameny. Nevěděla, proč mu na ní tolik záleží, ale možná by ji mohla využít k vyjednávání. Popadla ji, pečlivě ji zabalila do voskovaného plátna a nacpala si ji pod sukni. Potom uháněla k díře ve zdi a protáhla se ven.

Když uviděla hladkou stěnu a sněhem pokrytou zem hluboko pod sebou, žaludek jí udělal kotrmelec. Ale neměla na vybranou. Zaryla se prsty do dřeva a začala šplhat dolů.

Škubal s ní vítr, příliš prudký, aby ho dokázala ovládnout, nepřítel odhodlaný strhnout ji dolů. Jako by ji provokoval. Jako by se vysmíval a skučel její jméno. *Aííííz*.

Najednou se kámen, na nějž došlápla, rozpadl a Aíz visela jednou nohou v prázdnotě. Snažila se zapřít chodidlem, ale stěna byla hladká jako sklo a nebyla v ní ani prasklina, o niž by mohla zapřít špičku boty. *Matko Div, pomoz mi. Prosím tě!* Aíz už bolely paže, nezvyklé nést tíhu celého jejího těla. Prsty na rukou jí začínaly dřevěnět.

A potom jí uklouzla noha. *Radši umřít takhle než ve vězení pojít hlady, anebo tam rovnou shnít*, pomyslela si dívka náhle, když jí zmítal vítr. *Aspoň to budu mít rychle za sebou*. Z hrdla se jí rozezněl pronikavý a ostrý smích, který přešel ve křik, když padala do hrozivé hloubky.

◆

„Aíz. Aíz, k sakru, prober se!"

Rozlepit oči bylo pravděpodobně to nejtěžší, co Aíz kdy v životě udělala. Spatřila nad sebou Cerovu krásnou bledou tvář, ale takový vztek v ní ještě nikdy neviděla.

„Hory aby do tebe! Ty jsi ta nejpitomější holka, co znám," zasyčel. „Co sis myslela, když jsi lezla po té zdi? A proč je Aerie v plamenech?"

Aíz bušil tep ve spáncích a cítila bolest v týle. Hlavu měla zezadu nasáklou krví, ale necítila žádnou ránu.

„Nesahej si tam!" vyštěkl na ni Cero a pomohl jí se posadit. Aíz poznala šedivé stěny kláštera. Nacházeli se v jedné z předsíní, z nichž se vycházelo na nádvoří. Oknem zahlédla, jak sestra Noa připravuje mizernou snídani.

„Jak… jak dlouho…"

„Už jsou to celé hodiny. Čekal jsem, dokud se neprobereš. Nechtěl jsem jít pro sestru Nou dřív, jinak by se jí při pohledu na tebe zastavilo srdce. Spadla jsi skoro ze dvanácti metrů. Je zázrak, že není po tobě."

„Ne… ne." Aíz se pokusila vstát. „Nemůžu tady být. On si pro mě přijde…"

Cero ji pobídl, aby si zase sedla, a hněv z něj pomalu vyprchával. „Aíz. Jsi raněná. Mluvíš nesmysly. Nadechni se a řekni mi, co se stalo."

„Je z tebe pilot," zašeptala Aíz. „A ze mě ne. Není... není to fér..."

„Už od narození víš, že život není fér. A pokaždé se s tím nějak vypořádáš."

„Nemůžu!" opáčila Aíz a modlila se k horám, aby jí to myslelo trochu jasněji. „Musím pryč, Cero. Pokusila jsem se zabít Tirala. A potom jsem mu něco vzala."

Cero zbledl. „Řekni mi, že je mrtvý."

Aíz zavrtěla hlavou. „Když jsem uprchla, tak ještě žil. Věděl, že se ho chystám zabít, abych pomstila sirotky. Celou tu dobu jsem s ním spala, abych si získala jeho důvěru. A on to věděl."

„Pro všechno na světě, Aíz. To jsem ti mohl říct, že Tiral lidi jenom využívá." Cero uhnul pohledem a hořce pokračoval: „Předstírá, že mu na nich záleží, aby si s nimi mohl pohrávat."

„S tebou taky?" zašeptala Aíz a ucítila zvláštní úlevu, když Cero přikývl.

„Jednou, když tě nevybrali do eskadry," odpověděl Cero. „Myslel jsem, že když s ním promluvím... když ho poznám... že bych ho přesvědčil, aby tě nechal ještě cvičit." Pak se zatrpkle zasmál. „Byl jsem naivní. Využil mě, a když jsem zmínil tebe, tak..."

Náhle se rozeznělo bušení na bránu a Cero ztichl. Zvenčí se ozval pohrdavý hlas.

„Duchovní," zavolal Tiral zpoza klášterní zdi. „Pusťte mě dovnitř. Rád bych si popovídal s jednou z vašich svěřenkyň."

„Neměl jsi mě sem brát," ozvala se Aíz. „Jestli mě tu najde, pomstí se celému klášteru."

Cero ji vytáhl na nohy a když se zakymácela, podepřel ji. „Nenajde tě," ujistil ji. „Jdeme."

Zatímco sestra Noa kráčela k bráně, Cero vtáhl Aíz do spletitých chodeb kláštera. Vystoupali po krátkých schodech a vešli do spižírny.

„Musíš opustit město," začal Cero.

„Ne. Ukradla jsem mu knihu," vysvětlovala Aíz. „Schovám ji a pak budu prosit o milost pro klášter. Tu knížku můžu využít

k vyjednávání. Tiral mě sice zabije, ale já už jsem stejně mrtvá. Ať už umřu hlady, anebo v jedné z jeho válek."

Cero ztuhl, když ji protáhl dveřmi do klášterní chodby, kde ještě nikdy nebyla. „Nebuď patetická," okřikl ji. „Jsi horší než Jestřábi. Jakmile jde jenom trochu do tuhého, tak se sesypeš."

„*Trochu do tuhého?*" Aíz na něj zlostně pohlédla. „A jak bys potom nazval celou naši existenci?"

„Je to dar," odpověděl. „Pohni si."

Díky jeho napomenutí se jí podařilo přestat se topit v sebelítosti. To byl celý Cero, nejradši by ho objala. Ale on nezastavoval. Aíz musela běžet, aby mu stačila, a následovala ho úzkou štěrbinou do chodby s vytesanými runami. Tohle musela být součást starodávné stavby, kterou tu postavili poté, co sem její národ doputoval – aspoň tak jí to vykládala sestra Noa, když byla Aíz malá.

„Cero," oslovila ho, „poslouchej." Nacházeli se hluboko v útrobách kláštera, kde nesvítilo mnoho loučí.

„Slyšíš to?" zašeptala. „Ty hlasy. Tiralovi vojáci jsou v tunelech. Měli bychom se rozdělit, nesmí tě se mnou vidět."

„Trpělivost, Aíz," řekl Cero. „Už jsme skoro tam." Vedl ji hlouběji do klášterního podzemí, kde zem vlhkem klouzala. V dálce bylo slyšet hučení vody.

„Jak to, že se tu takhle vyznáš?" zeptala se Aíz. „Já bych nenašla cestu zpátky do kláštera, ani kdyby mě mučili."

„Copak tě nikdy nenapadlo, co jsem dělal, zatímco ty jsi otravovala duchovní, aby ti vykládali pohádky?"

„Nejsou to pohádky," ohradila se Aíz. „Tenhle tvůj výsměch..."

„To teď není náš největší problém." Cero znovu odbočil a tentokrát prošel branou obalenou vrstvou ledu a námrazy do úzkého průchodu. S každým dalším krokem to bylo Aíz jasnější. Tyhle tunely nejsou nekonečné. Tiral je nakonec najde. Zažene je do kouta. A až k tomu dojde, tak nesmí najít Cera po jejím boku. Tiral možná potřebuje piloty, ale nikdy by Cerovi neodpustil, že pomáhal vražedkyni, která se ho pokusila zabít.

Kroky jejich pronásledovatelů sílily a Aíziny dlaně vlhké potem klouzaly po skále, když se plazila škvírou jen o něco širší než Cerova ramena. Poblíž hučela voda. Nakonec se vynořili na skalní římse. Pod nimi se valila řeka s mléčně bílými peřejemi. Aíz se ihned zarazila.

„Neumím plavat."

„Půjdu s tebou," ujišťoval ji Cero. „Sundej si boty a plášť, aby tě nestahovaly dolů. Řeka nás vyplaví poblíž doků..."

„Vylez, no tak vylez, ty malá Bahňačko!" Tiralův hlas se rozléhal tunelem a Aíz úlekem nadskočila, až málem skončila v řece.

„Jestli nás najde spolu," řekla Aíz, „tak tě na místě zabije. A jestli skočím a on tě tu najde samotného, dojde mu, žes mi pomohl utéct, a zabije tě taky."

„Zuj se, Aíz!"

Ale Aíz zavrtěla hlavou. Neznala život bez Cera. Narodili se jen několik týdnů po sobě. Oba měli jen jednoho rodiče. Když Cerova otce a Aízinu matku naverbovali, jejich děti nacházely útěchu jedno u druhého. Cero poslouchal, jak Aíz vypráví Posvátné příběhy, i když jim nevěřil. A ona obdivovala všechny jeho vynálezy, i když jim někdy sotva rozuměla.

Ačkoli byla Aíz posledních pár měsíců naštvaná, její hněv nemířil na Cera. Měla vztek na sebe a na skutečnost, že se její sny – o tom, jak se stane pilotkou a zachrání klášter – nikdy nesplní.

Aíz vytáhla ze šatů knihu zabalenou ve voskovaném plátně a strčila ji Cerovi za košili. „Tu knížku si nechej a dobře ji schovej. Je to jediná páka, kterou na Tirala mám."

„Nevykládej nesmysly. Proud bude silný, ale..."

Aíz se otočila a kopla ho přímo doprostřed hrudi dost silně na to, aby ho shodila dolů. Rozpřáhl paže, i ve chvíli překvapení nad šťouchancem od kamarádky si dokázal zachovat ladnost pohybu, a zmizel ve zpěněné vodě. O pár vteřin později a pět metrů dál se jeho hlava vynořila nad hladinou. Snažil se po stranách tunelu najít něco, čeho by se mohl zachytit, ale stěny byly dokonale hladké a Aíz sledovala, jak zmizel v přítmí.

Potom se otočila, zvedla se na kolena a sklonila hlavu s rukama po stranách. A přesně tak ji Tiral našel, když se o minutu později vynořil z tunelu.

Namířil jí mečem na srdce.

„Kde je moje kniha?“

Aíz s ním měla v úmyslu vyjednávat. Kdyby se jí povedlo uzavřít dohodu, zachránila by klášter před trestem. Ale jakási tvrdohlavá část jejího já to odmítala a nějaký hlas ji nabádal, aby o knize nemluvila. Teď už Tirala nezabije. Ale aspoň mu vzala něco, na čem mu záleží.

„Jaká kniha?“ Dovolila své tváři, aby se nechala ovládnout výrazem přitroublého zmatení. Jelikož ji považoval za hlupačku, uvěřil jí to.

Jeho vojáci ji zbili, zavázali jí oči, nasadili roubík a pak ji vyvlekli z kláštera a dál napříč městem. Oděv měla na cáry, o boty přišla. Když jí rozvázali oči, zjistila, že se ocitla ve sněmovní síni v Aerii. Celá budova byla jednoduchá a strohá s vysoko posazenými, zamlženými okny a vysokými stropy s dřevěnými trámy.

Pod nohama ji studil kámen a Aíz se třásla. Před ní stály tři trůny, každý pro jednoho z triarchů, zasazené do úpatí schodiště.

Aíz si taktak stihla uvědomit, že dva z trůnů jsou obsazené, když vtom jí Tiral přitlačil tvář k zemi.

„Pokloň se svým pánům!“ zasyčel.

Zatímco se Aíz zarýval kámen do nosu, došlo jí, že jako pouhá ubožačka ze stoky nemá před triarchy této říše co pohledávat. Měli ji potrestat buď smrtí, v případě, že by Tiral neměl zájem celou věc protahovat, anebo mučením, pokud by si to naopak hodlal vychutnat.

„Veliteli Tirale, ty by ses měl starat o to, abys dokázal přivážet dostatečné množství jídla, protože náš lid potřebuje přežít další měsíc,“ ozval se chladný ženský hlas. To promluvila černovlasá triarcha dynastie Oona – krvevládců. Dříve pracovali jako léčitelé, ale o svoje schopnosti přišli už před mnoha generacemi. „Co má tohle znamenat?“

Tiral věnoval triarše Ooně krátkou úklonu. „Tahle Bahňačka se mě pokusila zavraždit. Je hrozbou pro nás všechny."

„S tím by se měla vypořádat tvoje dynastie," zamračil se triarcha Gáz. Byl to mladý muž oděný v praktické kožené letecké zbroji a kolem hlavy měl hnědou svatozář kudrnatých vlasů. „Vyrušil jsi nás z jednání s ankanéským vyslancem."

„A výborným ankanéským vínem, které přivezl," zamumlala triarcha Oona.

Triarcha Gáz přejel Aíz pohledem. „Očekáváš snad, že budeme tuto dívku považovat za hrozbu pro Trojvládí?"

Dynastie Gáz bývala rodem strážícím umění duševládnutí, ale stejně jako krvevládci i oni o svou schopnost přišli. A triarcha Gáz přece získal trůn díky tomu, že se mu povedlo přechytračit všechny členy svojí dynastie. Aíz upřela pohled k zemi, bála se, že jí nahlédne do mysli a přečte si v ní, jak hluboce nenávidí celé Trojvládí, včetně něj.

„Představuje pro nás hrozbu." Tiral přecházel za Aíz sem a tam jako lovecký pes. „Protože se domnívám, že nekonala sama."

Tiral pokývl na své stráže a o chvíli později přiváděli do sněmovní síně jednoho duchovního za druhým. Předvedli všech třicet duchovních z daferského kláštera, ani jeden nechyběl. Všichni byli spoutaní a měli roubík v ústech, včetně sestry Noy, která měla na jednom oku monokl. Aíz se zašklebila. Noa se jen tak lehce nevzdala.

Za ní se belhala sestra Olnas a z jindy pečlivě uhlazeného drdolu jí visely stříbrné prameny. Duchovní neměli dovoleno vstupovat do manželství, ale Olnas s Noou žádné povolení nepotřebovaly. Olnas musela být vzteky bez sebe, když viděla Nou poraněnou.

„Ne!" vykřikla Aíz. „Neměli s tím nic..."

Tiral jí uštědřil takovou facku, až jí rozsekl ret a zem potřísnily kapky krve. „Sklapni, ty kryso!"

Triarchové se na Aíz ani nepodívali, upírali totiž pohled na ženu, která do síně vstoupila za duchovními. Vedly ji sice stráže, ale spoutaná nebyla.

Její pleť a vlasy zářily tak bělostně jako Loha, která poháněla Plavidla. Na sobě měla prostý smetanový hábit s výšivkou půlslunce, symbolu Matky Div. Přestože ji z každé strany vedl voják, působila klidně. Věnovala triarchům úklonu hlavy.

„Světlo hor, triarchové."

„Nechť nás dovede na věčnost," odpověděli vládci jednohlasně. Aíz zírala s otevřenou pusou. Nejvyšší duchovní byla nejsvatější osobou v Kegaru. Aíz ji dosud zahlédla jenom zdálky, když vedla letní obřady, během nichž se žehnalo nájezdům za hranice.

„Svatí triarchové," oslovil Trojvládí Tiral. „Prohlašuji, že duchovní z daferského kláštera úkladně plánovali mou vraždu, aby se mohli sami chopit moci. Ta dívka byla jenom jejich nástrojem. Řekni mi, nejvyšší kněžko, proč jste osnovali tak zákeřné plány proti synovi Kegaru?"

„Můj lid nic takového neučinil," odpověděla nejvyšší duchovní Dovan. „Triarchové, žádám vás, abyste poslechli rozum. Velitel Tiral vidí hrozby a stíny i tam, kde žádné nejsou."

„Můj syn velí leteckým eskadrám naší země," zavrčel hlas od vstupních dveří. Do síně právě tiše vešel triarcha Hiwa – Tiralův otec. „Všímat si hrozeb a stínů má v popisu práce, díky níž náš lid nezemře hlady."

Triarcha Hiwa, stejně světlovlasý jako jeho syn, Tiralovi zběžně pokývl a poté odkráčel ke svému trůnu se strážemi v patách. Vraštil obočí a křivil ústa, jako by byl věčně nespokojený.

Aíz bušilo srdce jako o závod. Zvláštní, jak se vám hrůzostrašné výjevy z dávných let vybaví během okamžiku. Návštěva triarchy Hiwy v jejich klášteře. *Ukažte nám, co ty děti dovedou.* A duchovní předváděli své svěřence. Jedna dívka ukazovala, jak se naučila tkát. Další zpíval. Ros střílel z luku.

Byl by z tebe slušný voják, řekl Rosovi triarcha Hiwa. A potom se ušklíbl na vlastního syna. Tiral byl v té době o pár let starší než Ros. *Ten Bahňák umí střílet líp než ty, chlapče,* poznamenal triarcha Hiwa a pleskl Tirala po tváři.

Tu noc se Tiral vplížil do kláštera a podpálil křídlo, kde přebývali sirotci. Přežili jenom Cero s Aíz.

Do roka jmenoval otec Tirala svým nástupcem.

Triarcha Hiwa teď seděl na svém trůnu. Jeho jméno znamenalo *vítr* a jeho dynastie byla známá pro poslední dovednost, jež kegarijskému lidu ještě zbyla: vzduchovládnutí. Jeho pohled zasáhl Aíz jako rána pěstí. Držela hlavu skloněnou a krotila svůj hněv. Už duchovním ublížila dost.

„Takže tohle je ta tvá vražedkyně?" pronesl triarcha Hiwa. „Nevypadá nic moc. Ovšem pokus o vraždu ukazuje Trojvládí ve špatném světle, vypadáme slabí. Souhlasíš, nejvyšší kněžko?"

Aíz těkala pohledem mezi urozenými a docházelo jí, že je svědkem boje o moc mezi mnohem výše postavenými, než je ona sama. Souboje, který trval mnohem déle, než vůbec tušila. Nezáleželo na tom, co provedla. Tady zuří mnohem mohutnější bouře a ona i duchovní se k ní jenom nevědomky připletli.

Aíz následovala Tiralův pohled upřený na bohatě vyřezávaný trůn na vrcholku schodiště za triarchy. Tenhle trůn byl největší, jelikož náležel Matce Div, jež ovládala všechny tři živly: krev, ducha i vzduch.

Až nám bude nejhůře, vyprávěli duchovní dětem, *tak se Matka Div navrátí v těle Tel Ilessi, Svaté nádoby. A pak nás Tel Ilessi navrátí do naší domoviny, odkud jsme kdysi, před tolika lety uprchli.*

Trůn byl prázdný už tisíc let, od doby, kdy Matka Div přenechala Kegar svým třem potomkům – prapředkům dynastií Oona, Gáz a Hiwa.

A teď Tiral zíral na její trůn jako Bahňák na kus čerstvého chleba.

„Když se Aíz bet-Dafra pokusila o atentát, byla v péči duchovních," poznamenala triarcha Oona, sepjala konečky štíhlých prstů a její rudý šat přitom zašustil. „Museli o tom něco vědět."

Nejvyšší duchovní Dovan vypadala vylekaně. Nyní věnovala plnou pozornost triarchovi Gázovi, který proti ní dosud nepromluvil.

„Triarcho Gázi, modlili jsme se společně k Matce Div. Viděl jsi, jak jsou kláštery prospěšné a jak v nich sirotky vzděláváme. Znáš nás."

Hiwa nedal Gázovi šanci a promluvil první: „Veliteli Tirale, jelikož jsi byl cílem atentátu ty, jaký trest bys pro vražedkyni a její komplice navrhoval?"

„Měli by být posláni do Tohru k výslechu," odpověděl Tiral bez váhání. „Zjistíme, kam až to spiknutí sahá. Pokud nemají duchovní co skrývat, tak se nemusejí bát. A pokud jde o tu holku..." Tiral kroužil kolem Aíz, „smrt by byla příliš milosrdná. Jestli přežije výslech, může po zbytek svých dnů strávit v Tohru a přemýšlet nad svými činy."

Aíz se roztřásla. Ne kvůli sobě – bylo jí fuk, jestli bude žít, anebo zemře –, ale při představě, co si duchovní budou muset vytrpět, až se dostanou do rukou inkvizitorů v Tohru.

„To není zapotřebí." Nejvyšší duchovní se třásl hlas. „Lorde Tirale, mohli bychom probrat..."

„Možná," přerušil ji Tiral. „Ale ne teď."

„Co... co se stane s dětmi?" promluvila sestra Noa. „Pokud skončíme ve vězení."

„Pro sirotky bude lepší, aby sloužili v armádě, než aby se od duchovních učili, jak rozvracet naši zem," odpověděl Tiral. „Nedívej se na mě tak šokovaně. Když jsem poprvé bojoval po otcově boku, byl jsem mladší než většina vašich svěřenců. Spousta národů začíná děti cvičit ještě mnohem dřív. Džadúnové se učí bojová kouzla od čtyř let. A císařovna Válečníků nastoupila na vojenskou akademii v šesti letech."

„Dívka i duchovní budou vyslechnuti," rozhodl Hiwa. „A sirotky naverbujeme. Stvrzujete a souhlasíte?" obrátil se ke zbytku Trojvládí.

Triarcha Oona přikývla: „Stvrzuji a souhlasím."

Triarcha Gáz pohlédl na duchovní a v očích měl nezměrný protest. Ovšem k jeho ústům už nedoputoval. „Stvrzuji a souhlasím," řekl.

Triarcha Hiwa pokývl strážím: „Odveďte je do Tohru."

5.
QUIL

Později toho večera koupil Quil Sufiyanovi k narozeninám skicář a tužky – jen drobný dar, který nikomu nepřipadal jako příliš velké gesto. Suf o událostech na trhu neřekl ani slovo. Poděkoval Quilovi za dárek a zmizel v klenutých chodbách navijského královského paláce. Quil doufal, že si půjde kreslit. Ale spíš se pokusí zapomenout na smutek s kýmkoli, kdo se mu namane.

Pokud šlo o Quila, ten dobře věděl, že by měl najít svoji tetu a zeptat se jí na úmrtí, která mu tajila. Ale nemohl za ní jen tak nakráčet a začít se vyptávat, protože by se jeho otázkám vyhýbala. Musí na to jít chytře.

Prošel císařskými zahradami a vdechoval chladný mořský vzduch. Quil strávil tolik nocí pod hvězdami, že mu většina válečnických paláců připadala jako vězení. Ale Navium bylo jiné.

Teta Helena trvala na tom, aby tu vybudovali rozsáhlé zahrady s bazény vykládanými mozaikou, aby z klenutých průchodů visely vodopády květin a aby všude vysázeli keře, které byly pečlivě zastřižené a na podzim kvetly ohnivě rudými květy. Brblala, že správci zahrad jenom vysávají císařskou pokladnici. Jenomže když potom procházela všemi těmi pečlivě udržovanými pozemky, pokaždé se na chvíli zastavila – stejně jako Quil v tuto chvíli.

Princ zpomalil v zahradě soch, kde válečníci bojovali s džiny – kouzelnými bytostmi, které byly vytesané tak, aby vypadaly jako oheň bez kouře. V jednom rohu nabízel Učenec válečnickému dítěti

vyřezaného koníka. V dalším sokol vítězoslavně mával roztaženými křídly.

Někdo rozsvítil lampy podél cestičky z černého kamene a Quil se po ní vydal ke třem postavám vytesaným s bleděšedého mramoru. Stály s hlavami skloněnými a rukama sepjatýma, jako by za něco úpěnlivě prosily. Jeho dávno zesnulí prarodiče z matčiny strany a jeho teta Hanna. Všichni tři zemřeli rukou jeho otce, císaře Markuse Farrara.

Toho nejnenáviděnějšího člověka v historii válečnického lidu.

Jeho otec byl krutý vrah a také neschopný vládce. Když před dvaceti lety napadli Impérium karkaunští barbaři, málem o celé císařství přišel. Někdy si Quil byl jistý, že právě kvůli Markusovi ho teta jako malého poslala do Domorodých zemí, místo aby mu dovolila zůstat u ní. Nechtěla se dívat na nic, co by jí mohlo připomínat tu zrůdu, která vyvraždila její rodinu.

Většinu toho, co Quil věděl o svém otci, zjistil tajně, zaslechl v různých rozhovorech anebo vyčetl z dějepisných knih dřív, než mu je teta stihla zabavit.

Jediný, kdo s Quilem mluvil o Markusovi otevřeně, byla jeho babička z otcovy strany. Jako chlapec sedával u ní v kuchyni a jedl mandlové sušenky. V jejích dlouhých řasách a zlatavé pleti, v tmavých vlnitých vlasech i vysokých lícních kostech a v rozvážném způsobu, jakým hovořila, viděl sám sebe.

Tvůj otec je měl taky moc rád, vykládala mu, když se cpal sušenkami. *On i tvůj strýc Zak – byli to krásní chlapci. Hodní chlapci. Než došlo na Šerosráz.*

Takže o svém otci věděl jenom to, že jeho vláda byla krátká a strašlivá a že měl rád mandlové sušenky. Nedochovala se žádná Markusova podobizna. Ani busty nebo sochy. Rozhodně ne tady v Naviu.

Ovšem existovala socha Quilovy matky, Livie Aquilly. Zastavil se u ní a hledal nějakou připomínku skutečnosti, že není jenom otcův syn. Hledal ujištění, protože už měl plné zuby toho, jak se děsil své budoucnosti.

„Tak to je můj osud, matko?“ Prohlížel si vysoké čelo, jež po ní zdědil, a její plné rty. „Mám převzít trůn? A nikdy se ho nezbavit?“ Při té myšlence mu přeběhl mráz po zádech. Nejenom při pomyšlení na nekonečná omezení spojená s korunou – jelikož jeho teta jako císařovna neměla ani chvilku pro sebe. Ale i kvůli tomu, že četl dost historických pojednání, aby věděl, že moc je zkažená. Jeho otec, jenž vládl před tetou Helenou, toho byl důkazem.

„Co když dopadnu úplně stejně jako on?“

Moc přece nemusí být zkažená. Ne, když budeš jednat moudře a s rozmyslem.

Tasova slova. Quil si přál, aby tu měl svého přítele, protože Tas Quilovi pokaždé pomohl rozmotat všechny jeho myšlenky. Tas, sirotek stejně jako Quil, mu byl otcem a bratrem a příbuzným tak jako málokdo další.

Před lety, poté co se Elias s Laiou vzali, kmen Saíf Tase adoptoval a pak spolu s Quilem vyrostli. Princova první vzpomínka byla, jak leží na tkané podložce vedle Tase a ten mu na obloze ukazuje souhvězdí.

To, co vypadá jako velký pták? To je sokol. Aquillus. To je symbol vaší rodiny. Když si Tas uvědomil, jak moc Quil nesnáší svoje rodné jméno, začal mu říkat Aquillus – Quil – a odmítal s tím přestat, ať si teta Hel říkala, co chtěla. Nakonec mu tak začali říkat i všichni ostatní.

Ale Tas byl pryč, daleko na další misi pro tetu Helenu. *Utratí půlku pokladnice*, hudrovala teta. Tas měl nákladný vkus. Každého dovedl okouzlit, uměl to s mečem a byl neskutečně chytrý, prostě dokonalý špion, nevypadal ani jako Učenec, ani jako Válečník, ale z každého měl trochu. Quilovi scházel jeho nevybíravý humor a příběhy o jeho dobrodružstvích. Tas se mu neozval už celé měsíce.

Popravdě by se nic nezměnilo, i kdyby tu Tas byl. Quil by neabdikoval, i kdyby si to přál sebevíc. Ne potom, čím vším si musela teta Helena projít, aby udržela trůn. Ne potom, co kvůli němu o tolik přišla.

„Bratranče! Hledala jsem tě.“

Quil ustoupil od sochy, ačkoli osoba blížící se k němu by ho nesoudila za to, že si s ní povídá.

Po celý Quilův život se teta Helena snažila budovat blízké vztahy s mnohými příbuznými Markuse Farrara. A jedním z nich byla i dívka, která se k němu blížila s paličkou zastrčenou pod jednou paží a miniaturním katapultem pod tou druhou.

„Sestřenko Arélie." Natáhl ruku na pozdrav, ale ona obrátila oči v sloup a popadla ho do náruče, přičemž mu upustila paličku na nohu.

Na sobě měla tmavomodrou pracovní kombinézu s chřestícími kapsami plnými nejrůznějších předmětů a tmavě plavé kudrny si stáhla do drdolu. Quil byl vyšší a měl širší ramena než jeho sestřenka, a její pleť měla zase teplejší podtón – víc se podobala Sufiyanovi. Quil měl tendence být hloubavý a ovládat se, zato Reli si pořád něco mumlala a zkoušela zrealizovat nejrůznější nebezpečné nápady, zatímco za ní zůstával jenom chaos. Ale oba měli stejně výraznou čelist a světle oříškové oči rodu Farrarů.

„Jsem ráda, že jsem tě zastihla." Arélie pustila Quila z náručí. „Když jsem šla za tvojí tetou, abych ji informovala o tom, jak postupuje rekonstrukce mostu, viděla jsem na jejím stole ten nejpodivnější nákres. Na, podrž mi katapult." Reli mu ho vrazila do rukou a začala se plácat po kapsách kombinézy a pak postupně vytáhla stříbrné kladívko, koženou šňůrku do vlasů a cizí minci. Zakroutila hlavou.

„Měla jsem to načrtnuté. Ale ten papír je fuč. Možná to byla zbraň, ale doufám, že to byl spíš nějaký dopravní prostředek, protože nebesa vědí, že zvířata a lodě jsou příliš pomalé. Na jihu v Kegaru cestují vzduchem!"

„K čemu jsou jim létající stroje, když je používají, jenom aby ničili a drancovali?" opáčil Quil. Jeho teta vyjádřila ohledně Kegarijců svoje obavy. Bylo s nimi tolik potíží, že ačkoli se jejich země nacházela tisíce mil na jih, jejich neustálé útoky měly dopad i na spojence Impéria.

„Kdybychom se mohli podívat, jak fungují jejich transporty…“

„Tak to hodně štěstí,“ popřál jí Quil. „Jsou ochotní stýkat se jenom s Ankanéskými. Kdykoli tam dolů Námořníci vyšlou loď, tak beze stopy zmizí. Jsou horší než ti zatracení Karkaunové.“

Arélii zmizel úsměv z tváře. „Nikdo není horší než Karkaunové.“ Stejně jako většina Válečníků i ona nenáviděla jižní sousedy Impéria až do morku kostí – tak to končí, když zemi okupují barbaři. „Teta by se mnou souhlasila, což mi připomíná, že tě hledá. Cos udělal, žes ji naštval?“

„Jsem si jistý, že mi to určitě poví,“ zamumlal Quil.

„Měl by ses jí omluvit. Prý jí ankanéský vyslanec poslal zprávu, ve které ji varuje, že v Kegaru hrozí nepokoje. Detaily neznám, ale teď má hroznou náladu. A k tomu dnes ráno dorazila džadúnská Raan-Ruku, takže je napružená i kvůli tomu.“

Arélie se zachvěla, když zmínila Džadúny, národ ovládající kouzla tak mocná a zahalená tolika tajemstvími, že s nimi i teta Helena jednala velice opatrně.

Quil se zamračil. Raani – šest žen, které vládly džadúnskému lidu – obvykle neopouštěly svou zem. Namísto toho posílaly své Raan-Ruku – *Matčiny vlky* – jako vyslance. *Ovládají silnou magii*, řekla mu před lety teta Hel. *Nikdy si to s nimi nesmíš rozházet. Poznáš je podle mincí na řetízkové čelence – Raan-Ruku mívá uprostřed kulatou minci lemovanou trojúhelníky.*

Ale Impérium příliš často nenavštěvovali. Obvykle jen v časech nouze.

Quil i Arélie se otočili, když za sebou uslyšeli cinkání kovu. Princovi ztuhla krev v žilách, když uviděl světlovlasou Džadúnu oblečenou v bohatě vyšívaném šatu se zvonovými rukávy a se zlatou čelenkou. Ta byla ozdobená trojúhelníkovými mincemi a jediným kruhem zlata uprostřed.

Upřela své tužkou lemované oči na Quila, jako by se mu chtěla zavrtat do mozku. Princi tekl pot po zádech. Jednou četl starou lidovou pověst o materiálu, který potlačoval magii. Přál si, aby tyhle

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Dědic**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.